

Krofatter Egon og Hjælpepakken

Krofætrenes Råd

Det var henad eftermiddagen da Egon trillede ind på gårdspladsen bag Østbjerg Kro, og at dømme fra antallet af biler på pladsen måtte han være den sidste til at ankomme til Rådsmødet.

Det var ikke et godt signal at sende, at være sent på den, og da specielt ikke for det yngste og nyeste medlem af Krofætrenes og Kromytrenes Råd.

Med sine sølle 45 år var han det yngste medlem nogensinde, og det havde skabt en del påstyr da han blev optaget i Rådet for et halvt år siden. Ikke mindst fordi han ikke havde stillet op til valget som sådan, da en plads skulle fyldes efter salige Rådskrofatter Åge på tragisk vis blev kørt over af en traktor.

Egon havde ikke fundet ud af at han var blevet Rådskrofatter før flere dage efter valget, hvor han modtog krofætrenes medlemsblad og til sin overraskelse genkendte billedet på forsiden som et lidet flatterende foto af ham selv. Det havde taget flere dage at finde ud af hvad der var hændt, og endnu flere dage at forsøge at få det omstødt, men det sidste uden held, så rådsmand var han. Og nu var han kommet for sent til sit første rådsmøde.

Helt for sent på den var han ikke. Der var stadigvæk en god time før mødet faktisk skulle starte, og som man siger "til tiden er fem minutter før", men det var god skik at være i god tid og vente i bilen et par timer så man er *helt* sikker på at kunne ringe på døren fem minutter før tid. Fra de andre biler på pladsen så han misbilligende blikke. De fleste af de andre rådsmedlemmer havde ventet i deres respektive biler i timevis—enkelte var ankommet dagen før.

"Det Hvide Lyn", Egons trofaste SEAT Mii, kørte fint ned ad bakke og i medvind, men her omkring Vejle var der bakker man også skulle op ad, og det havde været

en udfordring. Flere gange måtte han ud og skubbe bag på bilen, for at få den over de stejleste stigninger.

Den slags kalkulerer man ikke med, når man kommer fra Herning-egnen, og Egon havde været slemt overrasket da han mødte den Østjydske Højderyg. Omkring Vejle havde han nærmest givet op. Men han var rådsmand nu, og det forpligter, så han havde skubbet Det Hvide Lyn over adskillige bakker, og løbet efter den ned af lige så mange, og nu blot for at komme for sent. Og så ankomme svedig oveni.

De andre sad i deres fornemme biler—Overkrofatter Uffe havde en Berlingo!—så de kunne jo sagtens sidde der og hovere. Egon havde ikke den slags penge. Hammerumsherredes Kro havde sjældent gæster, selv før pandemien (som han ærligt talt ikke havde mærket noget til).

Det hjalp heller ikke på hans anseelse i Rådet, og det er ikke til at sige om han havde fået en varmere velkomst hvis han havde ankommet til tiden.

Egon fandt en ledig parkeringsbås for enden af pladsen. Han havde lært at det er bedst at parkere ved at bakke ind, så det gav han sig igang med.

Han havde øvet sig meget—der var god tid til det når der ikke var gæster på kroen—men var aldrig blevet særligt god til det. Nu hvor der var vidner, var det vigtigt for ham ikke at ramme noget.

Eller nogen, men han kunne ikke se nogen, så det var nok ok.

Hvad han kunne se, var de andre rådsmedlemmer der stirrede fra deres respektive biler. Der var flere smil at se nu, men han mistænkte at de nok mere grinede *af* ham end *med* ham.

Ingen i Rådet var hævet over at more sig på bekostning af andre, men lige her tog han faktisk fejl. Smilene kom naturligt af, at det glæder at se lidt aktivitet når man ellers har siddet og stirret på et rat i et par timer.

Glæden var så stor, at flere overvejede at lade ham slippe med en mildere røffel for at komme for sent. Men da bilen endeligt holdt stille, og kedsomheden

bredte sig nok engang, var de tanker heldigvis hurtigt gemt. Man skal komme til tiden, og det er kun ret og rimeligt at straffe dem der kommer for sent.

Dog, selv om Egon var ankommet sent, var der stadig næsten en time fra bilen var parkeret til han kunne gå til døren. Til tiden er fem minutter før, og det er ikke mindre uhøfligt at komme for tidligt end at komme for sent.

Det ville nok tage omkring et minut at gå fra denne ende af gårdspladsen til hoveddøren, så hvis han forlod bilen syv minutter før tid, skulle det passe—han kunne tilpasse hastigheden for at ramme præcist fem minutter. Så han satte alarmer på sin telefon, tabte telefonen under bilens pedaler, prøvede at få den fisket op men fik den skubbet under sædet, måtte så ud af bilen for at få fat i den, fik sat sig ind igen, og satte sig så til at vente.

En ting du må forstå omkring Krofætrenes og kromytrenes Råd, at det ikke blot er blandt de mest hemmelige og mest magtfulde organisationer i landet, det er også et af de mest politisk betændte. Kroejere, af begge køn, er ikke sociale væsener af natur.

Naturligvis gør de alt for at en gæst skal føle sig velkommen, så man kan nemt få det fejlagtige indtryk at de elsker selskab, men det er en misforståelse af deres sande væsen. De elsker at have *gæster*, men en gæst og en anden krofatter er ikke sammenlignelige størrelser.

En gæst er meget som et kæledyr; man fodre en gæst, morer sig over de tåbeligheder gæsterne kan finde på, og ved at man kan få en gæst aflivet hvis det skulle være nødvendigt.

Efter at regningen er betalt, naturligvis.

Og med gæsters begrænsede intellekt kan man med sindsro ignorere alt hvad de siger, da det alligevel ikke kan betale sig at forklare dem alle de måder hvorpå de har misforstået alt. Hvis en gæst har sat sig for at det er sundt at spise beriget uran, så kan han ikke tales fra det, og der er derfor ingen grund til at prøve. Gør han det, så er det heller ikke noget stort tab. Der vil altid være gæster nok.

En anden krofatter, derimod, har potentielt evnen til at forstå universets dybere hemmeligheder, og derfor evnen til at vide bedre. Når man kan se at nogen burde vide bedre, men ikke gør det, så er det svært ikke at forklare dem hvad de burde vide, hvorfor, og i særdeleshed hvor tossede de er fordi de ikke allerede har indset det.

Det kan af en anden krofatter opfattes som kværulerende og konfrontatorisk, hvad han naturligvis vil gøre opmærksom på, for som den først krofatter jo burde kunne regne ud—og det er da helt utroligt at det skal forklares—så er det ikke den rette måde at tage en venskabelig debat på!

Den slags meningsudvekslinger kan trætte enhver, og da krofætre alt andet lige er usædvanligt intelligente væsner, så ved de godt at det er nemmere at undgå andre af arten.

I hvert fald uden for yngleseasonen, for naturligvis skal krofætre og kromytte finde sammen engangimellem. Når det sker, så plejer de dog ikke at tale så meget sammen.

Krofætre holder sig for det meste for sig selv, og undgår andre krofætre i videst muligt omfang, men det er uundgåeligt at deres interesser og planer til tider støder sammen. For at undgå skærmydsler når det sker, og den masseødelæggelse der altid følger, skabte antikkens oplyste krofætre og mytte Rådet til at mægle i disse sager, og om nødvendigt anvende sin betydelige magt til at gennemtvinge en fred, og straffe de der bryder freden.

Rådet holder lov og orden, men ingen krofatter, og da slet ingen kromutter, bryder sig om at nogen kan bestemme over *dem*. Så for mange krofolk er målet at være den der bestemmer, ikke for faktisk at bestemme over andre, men for ikke at blive bestemt *over*. En stor del af krofolkets politik er derved fokuseret på at tilrane sig magt med det formål at andre ikke har magten.

Rådet har i høj udstrækning forhindret krig igennem århundrede, ved at give krofolk med ambitioner et mål at fokusere på.

Krofolk der i fordumstid havde forsøgt sig med militære kampagner bruger nu halve og hele liv på at køre sig i stilling til et plads på Rådet, skulle en plads åbne sig. Men da pladserne fordeles demokratisk—og da Rådet er magtfuld nok til at kunne knuse et ikke-demokratisk forsøg på at vælte det—er strategierne nu andre.

Kampen er ikke mindre hård, ikke mindre grusom, men unægtelig mere civiliseret. Og de der sidder i Rådet er selvsagt de der spillede spillet bedst, og derfor de mest brutale og udspekulerede krofætre og kromytte i live.

Rådet består af syv krofætre og syv kromytre, valgt ind på livstid. Den lige kønsfordeling har Rådet af Krofætre og kromytre altid haft, det er ikke et resultat af mere oplyste tider.

Krofætre havde engang foreslået at man kunne nøjes med et Råd af Krofætre, med en forventning som kun mænd kan have om at så kunne det også bestemme over kromytre.

Det havde hurtigt vist sig, at kromytrene havde en anden holdning, og at måske skulle kromytrene bestemme over krofætrene?

Den idé havde der ikke været lydhørighed over hos krofætrene.

Snakken gik længe frem og tilbage, men da alt var sagt og gjort var der sagt betydeligt mere end der var gjort, og man endte med at fortsætte med et samlet, og ligeligt fordelt, Råd. Der er trods alt ingen grund til at reparere på noget der fungerer glimrende allerede.

Når et medlem af Rådet dør, vælges et nyt medlem; en krofatter hvis en krofatter dør, og en kromutter hvis en kromutter dør.

Da Krofatter Åge på så tragisk vis endte under en Massey Ferguson i foråret, skulle en ny krofatter vælges ind.

Valghandlingen skete på sædvanlig vis, når en Rådskrofatter skal vælges: Den afdødes kro bliver gjort til valgsted; der efter hans død traditionelt ses som neutralt territorie indtil en ny krofatter flytter ind. Alle landes krofætre rejser til kroen og afgiver en stemme. Dette foregår, som traditionen foreskriver, ved at alle krofætrene lægger en seddel med et navn i en stor gryde. Traditionen siger at det skal være en sort gryde, men Rådets faktiske regler nævner ikke farven.

Igennem tiderne har Rådest fremmeste regelryttere debateret om reglerne skal ændres, for at gøre farven obligatorisk sort, eller om man skal prøve at se hvad der sker hvis man bruger en anden farve gryde. Til dato er der ingen afklaring.

Når alle har stemt, tælles stemmerne op, gentælles så længe nogen bestrider valget, dog ikke mere end 16 gange, og sidst på aftenen er et nyt medlem valgt.

Ved sidste valg, efter Krofatter Åges død, gik alt efter foreskrifterne. Der blev stemt, talt, og talt yderligere 16 gange, 17 i alt som efter forskriften, og så var Egon Rådsmænd. Det sidste var det eneste usædvanligt.

Egon havde ingen politiske ambitioner. Ingen ambitioner overhovedet, faktisk. De fleste krofætre har ambitioner om at køre en kro med mange gæster, en kro som folk taler om vidt og bredt, men Egon ville egentlig hellere bare være i fred. Han fulgte ikke med i hvad der skete i landet omkring ham, og endnu mindre med hvad der sette i kroverdenen.

Han rejste ikke rundt på "inspirationsture", som det hedder når man selv gør det, eller "spionture" når andre gør det. Han havde aldrig taget til den årlige Krofatterkongress.

Han havde kun én gang været til halbal i yngletiden, men der havde han følt sig akavet og skræmt af kromytrene, og havde ikke talt med en eneste. Ganske få andre krofolk havde mødt ham, og de fleste af disse havde glemt alt om mødet.

Men alle krofætre er til valg når en ny Rådskrofatter skal vælges, så Egons navn var på stemmesedlen. Alles navne er på stemmesedlen til disse valg. Typisk, dog, er der en lille gruppe af ambitiøse krofætre der over årene har kandideret til en plads, og gennem politisk rænkespil eller gemen bestikkelse, samlet støtte, der så udløses som stemmer ved valget. Ved alle valg i Rådets historie, var valget faldet på en af disse politiske spillere.

Men tilvalg og fravalg er to sider af samme sag, og denne gang havde alle spillerne formået at skabe flere fjender end venner. Faktisk var situationen den, at blandt befolkningen af krofætre, ville de fleste stemme på *enhver anden* end de oplagte kandidater.

Langt de fleste havde kikket på listen, og ledt efter den alternative kandidat de afskyede mindst, og da Egon var ukendt for praktisk talt alle, og de færreste derfor kunne komme i tanke om noget de ikke kunne lide ved ham, så var de fleste stemmer landet på ham.

Egon havde som sagt ikke været med til valget, og havde ikke holdt sit informeret om udfaldet heller. Det var ikke før medlemsbladet ankom at han til sin grund indså at han nu besad en af landets mest magtfulde positioner.

Han havde med det samme ringet til Rådets sekretær, men hun havde smækket røret på da hun hørte hvem det var der ringede. Hun var nemlig en af de få der godt kunne huske Egon. Det er ikke så mærkeligt, da hun var Egons ældre søster, og hun syntes stadigvæk at han var træls.

Så havde Egon forsøgt sig med at ringe til Overkrofatter Uffe, der som leder af Rådets krofætre måtte kunne gøre noget.

Det er ikke let at ringe til nogen hvis man ikke kender deres telefonnummer, og Egon var ikke typen der bruger Internettet eller telefonbogen. Han måtte gå rundt fra kro til kro og spørge om nogen kendte det. Og en krofatter går ikke bare hen til en anden krofatters kro!

Den slags kræver både indledende og afledende diplomatiske øvelser. Dem var Egon ikke velbevandret i, men da han jo var ukendt af næsten alle, og ingen havde noget fjendskab imod ham, så blev han generelt mødt af venlighed og hjælpsomhed, og efter en lille uge havde egenes krofætre hjulpet ham med at opstøve Overkrofatter Uffes telefonnummer.

Uffe vidste ikke hvem Egon var, så han smækkede ikke røret på, men kunne forklare at reglerne ikke var til at misforstå. Er man valgt til Rådet, så er det til døden. Han foreslog behjælpeligt selvmord, men efter at have tænkt det grundigt igennem besluttede Egon sig for at en plads på Rådet måske alligevel var den bedste løsning.

BEEEEEEEEEP!

Alarmen vækkede Egon, der i shock fik benet viklet ind i gearstangen. Det var tid til at vikle benet ud igen og gå ind til Rådsmødet!

En uventet opgave

Rådsmedlemmerne steg ud af deres respektive biler og begyndte at gå imod Østbjerg Kros hoveddør i afmålte skridt, der garanterede at de ville ankomme nøjagtigt fem minutter i syv, altså fem minutter før de skulle møde, og derfor præcist til tiden.

Helt perfekt gik det ikke, for da de første nåede frem til den lille trappe foran døren opstod der skærmydsler om hvem der skulle gå først op ad den. Ingen ønskede at være den første ved døren, for den første skulle åbne kroen og være vært for mødet. Omvendt ønskede ingen at de *andre* skulle komme først og være vært heller.

Vært-gæst forholdet er helligt blandt krofolk, med regler og traditioner der går tusinder af år tilbage. At være åbent uenig med sin vært eller sin gæst er toppen af uhøviskhed, og ingen krofatter eller kromutter med respekt for sig selv ville tillade det. Med gemene gæster er dette aldrig et problem. En krofatter vil smile og nikke, og ignorere hvad gæster siger, for deres mening er alligevel uden betydning. Men at være gæst hos en anden af krofolket er en ganske anden sag. Enhver krofatter ser det som sin pligt at rette på en anden, når denne så åbentlyst tager fejl. Og alle i Rådet ønskede sig friheden til at skændes med de andre.

Men en vært skal der være, og spillet foran døren var så gammelt som Rådet selv. Alle så de andre medlemmer an, for at afgøre hvem de var mindst uenig med, og derfor bedst kunne leve med som vært, og forsøgte så at insistere på at han eller hende da endeligt skulle gå først. Dette spil kunne i princippet fortsætte i timevis, men heldigvis var tiden altid begrænset, da skammen om at komme for sent altid ville være større en arrigskaben over at skulle holde en god tone.

Egon var gået glip af det bedste af skænderiet, da det havde taget tid at vikle benet ud af gearstangens klør, og da han ankom til bunden af trappen var han derfor ikke forberedt på den fare han befandt sig i. Overkrofatter Uffe, den ældste og mest erfarne krofatter, så straks sit snit til at udnytte Egons svaghed.

“Unge Egon!”, råbte han over forsamlingen, “er De ikke sød lige at åbne kroen for os, og finde en øl frem mens vi sætter op?”

Og det var Egon, for Egon vidste ikke bedre.

De forsamlede krofolk trådte til side, så Egon kunne gå op ad trappen, hvor han fandt at nøglen i dørens nøglehul.

Østbjerg Kro er Rådets kro, og har ingen egen krofatter. Kroen ligger øde hen det meste af året, og er kun åben når Rådet træder sammen. Når kroen ikke er i brug, låser Rådet døren, men efterlader nøglen i nøglehullet til næste gang. Det har aldrig faldet krofolket ind at en tom kro, med nøglen i nøglehullet, kunne tillokke uønskede gæster, for krofolk *har* ikke uønskede gæster, og da ingen havde tænkt tanken er det aldrig sket.

I det Egon drejede nøglen, og låsen klikkede åben, blev han formelt Østbjerg Kros krofatter for dette møde. Instinktivt begyndte han at bære øl, vin, og snacks til bordet hvor mødet skulle holdes.

De andre satte sig tilrette og tog for sig af sagerne. De begyndte at småsludre, uden at sige for meget, da ingen ønskede at ødelægge den gode stemning. De havde alle kendt hinanden i årtier–nogle af dem havde været i Rådet i århundrede–så de vidste nok hvad der var sikkert at snakke om, og hvilke emner man skulle holde sig langt fra.

Der var teknisk set et forsamlingsforbud i landet, og de sad alt for mange, alt for tæt. Men landets regler og love gælder ikke for krofolk. Det havde et Råd for godt to tusinde år siden vedtaget, og ingen havde forsøgt at få det omstødt. Ingen er over og ingen ved siden af Rådet, så kun Rådets regler gælder–og der var gene-

rel enighed om, at for medlemmer af Rådet må reglerne tilpasse sig dem og ikke omvendt.

Uffe, der som den ældste i Rådet var Overkrofatter, og var mere organiseret end krofætre sædvanligvis er, fandt en dagsorden frem og lod øjnene løbe over den.

Det var en alvorlig sag de skulle drøfte. De havde alle modtaget dagsordenene sammen med invitationen en uge forinden, og ingen havde læst den uden bestyrelse. Dagmar, Kromutter af Søstrup Kro havde dånet, og Kjeld, Krofatter af Rundomsknude Mølle, havde fået sin øl galt i halsen og spyttet det meste af den ud over sin bar i et hosteanfald.

“Hrpmh-hmm”.

Overkrofatter Uffe rømmede sig, og der blev tavs i stuen. Egon, der som Vært var ansvarlig for maden, listede ud i køkkenet for at skrælle kartofler. Han ville kunne høre alt derfra alligevel, for en krofatter hører alt der sker i sin kro, og for denne aften var Egon Krofatter af Østbjerg Kro.

Alle øjne vendte sig mod Overkrofatter Uffe, på nær Egons der vendte sig mod kartoflerne.

“Som I ved, har gæsterne lukket riget ned, og forbudt hinanden at besøge os.”

Rådets medlemmer nikkede. Det vidste de godt. Selv Egon nikkede over kartoflerne, for selv han havde hørt om det.

“Normalt ville det ikke vedkomme os. Sædvanligt ville det rette være at vente til gæsterne kommer på bedre tanker. Men sagen er langt mere alvorlig end hvad vi har set tidligere!”

Overkrofatter Uffe lænede sig tilbage i sin stol og begyndte at pudse sine briller i skjorteærmet.

“I mine 352 år i Rådet har jeg aldrig hørt om, endsige oplevet, noget lignende.” Han kneb øjnene sammen og gned sig over næseryggen. “Selv i Rådets Annaler er der ikke fortilfælde.”

Rådets medlemmer vendte blikket mod Krofatter Hans-Anton, Rådets historiker, der med sørgmodigt ansigt nikkede bekræftigende.

“Én af vor egne, en *krofatter*...”

“*Eller kromutter*”, indskød Ingeborg af Vidrumnedder Kro, en yngre kromutter på blot 127 år med feministiske tendenser.

“Ja, naturligvis, eller *kromutter*”, fortsatte Uffe, “har frembragt den sygdom der plager landet!”

Omkring bordet udstødte Rådets medlemmer lyde af overraskelse og væmmelse. Dagmar af Søstrup Kro dånedede påny. De havde ganske vist alle læst nyheden i dagsordenen, men det er noget ganske andet at høre det sagt højt. Og så af Overkrofatteren!

“Hvordan ved vi at vi er indblandet? Har nogen tilstået noget?” spurgte Hans-Anton.

Uffe tog sine briller på igen, så han kunne kikke over randen på dem, ud over det forsamlede Råd (pånær Egon, der helt havde stoppet med at skrælle kartofler i køkkenet).

“Nej. Ingen har sagt noget, og vi kender ikke den skyldige.”

“Men hvordan...?”

“Det er soleklart når man kikker på beviserne!” Uffe afbrød Hans-Anton før mødet blev afsporet til en ophedet diskusion om epistemologi. “Vores førende undersøgere har studeret sygdommen lige siden den dukkede op, og deres konklusion er ubestridelig!”

De fleste i Rådet tænkte at de nu nok kunne bestride hvad som helst, men med så alvorlig en anklage ville det ikke være af vejen at vide, i stedet for at tro, før man gik runt og bestred.

“Sygdomme spredes igennem små dimmergøjere, som I sikkert ved. Helt usynlige for det blotte øje.”

Rundt om bordet, og i Egons tilfælde i køkkenet, nikkede Rådets hoveder. Det vidste de godt.

“Men med det rette udstyr er de tydelige at se, og jeg er sikker på at I alle har set den nye type dimmergøj.”

Egon havde ikke, for han havde ikke haft nogen syge gæster, ja nærmest ingen gæster siden sygdommen ramte landet. Men de andre omkring bordet nikkede, så han tænkte at det måtte han også hellere gøre, selvom ingen kunne se ham i køkkenet.

“Vores førende videnskabsfætre...”

“Og mytre!”

“...og mytre, tak Ingeborg, har studeret dimmergøjterne med særligt kraftige ølbriller, og konkluderet at det ikke er en naturlig dinmergøj vi har at gøre med!”

Overkrofatter Uffe hev en stak billede op af sin mappe.

“Som I kan se på siden af dimmergøjterne er der indgraveret et billede af et skældyr. Den slags forekommer ikke naturligt!”

Det var der udsædvanlig bred enighed om ved border. Der er *intet* naturligt ved skældyr. Og da slet ikke indgraveret på dimmergøjtere.

“Men hvordan ved vi at det er en af vores?”, spurgte Ursula af Lejre Kro, den ældste kromutter i Rådet og derfor med autoritet der næsten rangerede så højt som Uffes. “Det kunne vel være menneskeskabt? Jeg hører at de er blevet meget gode til at lave små ting i Orienten.”

“Sandt.” Indrømmede Uffe. “Men ikke så gode! Måske en dag, men gæsternes teknologi er langt fra at kunne skabe dette misfoster af en dimmergøj.”

“Selv hvis det er en krofatter–eller kromutter Ingeborg, ja, lad være med at stirre sådan–hvordan ved vi så at det er en af vores? Det kunne vel være en kinesisk krofatter?”, fortsatte Kromutter Ursula.

“Eller kromu...”

“Ti stille, pigebarn!”

Ursula stirrede vredt på Ingeborg, så hun kunne forstå at man bør have respekt for alderdom og livserfaring. Ingeborg lænede sig tavs tilbage.

En trykket stemning bredte sig i lokalet. En sådan udveksling havde ført til åben krig blandt krofætre, men kromytter er knap så lette at hidse op–tilgængæld kan de bære meget mere nag end selv den bedste krofatter.

“Nå?”

Ursula vendte fokus tilbage mod Uffe, og få sekunder senere var hele Rådet fokuseret med.

Uffe stak hånden ned i sin mappe, og som en tryllekunstner der allerhelst ville lade kaninen forblive i hatten, trak han endnu et billede frem. Dette dobbelt så stort som de andre, og taget med et af de kraftigste ølbriller kendt af krofolket.

“Fordi!”, brølte han, mens han slog pegefingern ned på midten af billedet, “Hammel ligger *her!*”

Under skældyret, med meget små bogstaver, der dog var store med den ekstreme opløsning, kunne de alle se “*Hammel Neurocenter, hvis fundet, returner venligst*”.

Ja, Egon kunne ikke se det, for han var stadig i køkkenet, men af nysgerrighed gik han ind i krostuen for at se, og så så han.

“Men de laver da ikke dimmergøjere. De laver tænkedimmere.” sagde han, men fortrød det hurtigt da hele Rådets opmærksomhed rettedes mod ham.

“Det er sandt, unge Egon”, sagde Uffe og smilte venligt og overbærende. “Men vi har fra en ganske pålidelig kilde, at der under centeret findes et hemmeligt laboratorium. Hvis dimmergøjerne selv ikke er lavet der, så er materialet til dem bestemt. Og De skal have tak for at melde dem selv til at undersøge sagen!”

“Jamen jeg har ikke...” begyndte Egon.

Det var ingen nytte til. Da resten af Rådet så at opgaven var tværet på det yngste medlem, erindrede de alle tydeligt at han havde meldt sig frivillig. Så det havde

han, når så mange krofætre og kromytte så tydeligt huskede det. Intet Egon kunne sige og gøre ville ændre på det.

Da den vigtige beslutning var blevet taget, blev Egon sendt tilbage til køkkenet, for efter alt det hårde arbejde var Rådets medlemmer begyndt at føle sult.

Så mens Egon skrællede kartofler, og tilberedte den traditionelle Jægergryde, diskuterede resten af Rådet hvordan de mente Egon skulle gribe sagen an, når han næste morgen skulle rejse til Hammel og finde den krofatter (eller kromutter) der havde fået lukket rigets kroer.

Pitstop på Pøt Mølle

Næste morgen, lidt blåøjet, for der var røget mange øl ned over natten, kørte Egon nordpå mod Hammel. Det Hvide Lyn kæmpede med at komme op ad bakkerne, og han skulle da ud at skubbe et par gange, men da der ikke var noget bestemt tidspunkt han skulle ankomme på, bekymrede det ikke Egon. Under alle omstændigheder havde han nok af bekymringer, og han var ikke sikker på at han ville kunne klare flere af slagsen.

Det sjaskregnede, og i den grå morgensol, godt gemt bag mørke skyer, bevægede Det Hvide Lyn sig langsomt op igennem Østjylland. I den lille bobbel af tørhed inde i bilen løb Egons tanker rundt i ring. Det var en aldeles grim sag Egon var kastet ud i. En af krofolkets egne havde skabt en sygdomsdimmergøj der havde lukket landets kroer. Ikke nok med det, han (eller hun, skyndte Egon sig at tænke) havde gjort det sammen med en gæst. Et menneske! Det var nærmest det værste ved hele sagen.

Krofolk har ikke høje tanker om mennesker, eller gæster som de kalder dem, men alle føler de en form for beskyttertrang mod disse uskyldige væsener.

De færreste mennesker ville sparke en kattekillling. Selv mennesker der ikke kan lide katte, og ville græde tørre tåre hvis naboens kat blev kørt over, føler en lille flig af kærlighed over en killling eller en hundehvalp. Ikke alle, bestemt ikke, men sådan er de fleste mennesker. Og de fleste mennesker føler afsky hvis de hører at andre har mishandlet et dyr.

Det var samme afsky Egon følte ved tanken om at nogen havde misbrugt et menneske på denne måde. Mennesker gør tåbelige ting, og får sig selv slået ihjel med skræmmende hyppighed. Det er en kendsgerning, og ikke noget der bekym-

rer en krofatter. Men det er en ganske anden sag hvis et væsen der burde vide bedre lokker eller–gys!–tvinger et menneske ud i unoder.

Mennesker er gæster. Krofætre er værter. Gæst-vært forholdet er helligt. Men nogen havde brudt den helligste lov krofolket har. Hvorfor? Det skadede ikke blot menneskene men krofolket selv. Det gav ingen mening. Men det var Egons opgave at finde en mening med galskaben alligevel.

Det var over middag, og regnen havde taget til, da Egon langt om længe nærmede sig Hammel. Hans første stop var ikke neurocenteret men Pøt Mølle, den nærmeste kro.

Egon vidste godt at han løb en risiko ved at opsøge en kro. Han kunne være på vej ind i løvens hule. Han kunne snart befinde sig i den skyldiges kro, og i egen kro er en krofatter farligere end nogen løve. En krofatters krofatterkunst er altid mest magtfuld i egen kro, og svagest i en andens. Selv de mest magtfulde krofætre ville være forsigtige i sådan en situation, og Egon var langt fra en magtfuld krofatter, hans plads i Rådet til trods.

Men Overkrofatter Uffe havde forsikret ham om at Pøt Mølles krofatter, Flemming, var til at stole på. At han umuligt ville have udnyttet en gæst. Om noget elskede han sine gæster lidt for meget, ja nærmest unaturligt så.

Det var naturligvist lettere for Uffe end Egon at stole på, da det var Egon og ikke Uffe der skulle stole. Men Overkrofatter Uffe var landets ældste krofatter, med over tre hundrede års erfaring i at navigere krofolkets politik, så hvis nogen ville vide hvem man kunne stole på, så var det vel Uffe.

Egon havde ingen bedre idéer til hvordan han skulle gribe sagen an. Så derfor førte han Det Hvide Lyn mod Pøt Mølle.

Som almindelig pli foreskriver kørte Egon ikke direkte til kroen, men parkerede et par kilometer derfra. Tæt nok til at Krofatter Flemming ville vide at han var derfor en krofatter ved altid når der kommer gæster til sin kro–og langt nok væk til at det ikke ville virke som en invasion af kroens territorie.

Almindelige gæster kan altid komme og gå på en kro, men andre krofætre er en anden sag. Almindelige gæster er ingen trussel, men dukker en krofatter eller kromutter uanmeldt op, ville det blive set som et angreb på den siddende krofatter eller kromutters dominans. En udfordring til ejerskabet af kroen. Som at stirre en fuldvoksen gorilla i øjnene, bare langt værre og umåleligt farligere.

Ved at stoppe et stykke fra kroen signalerede Egon at han var kommet for at tale, og ikke kæmpe over Pøt Mølle Kro. Hvis Krofatter Flemming lukkede ham ind, ville de begge være bundet af vært-gæst båndet, og der ville være fred imellem dem i den tid Egon befandt sig på kroen.

Godt nok var Egon på jagt efter en krofatter der havde brudt vært-gæst pakten ved at udnytte et menneske, men det *var* et menneske, og måske end ikke en faktisk gæst på den skyldiges kro. At en krofatter ville bryde gæstgiverloven mod en anden krofatter var utænkeligt. Det fortalte Egon ihverfald sig selv da han slukkede motoren og satte sig til at vente.

Efter en lille time i bilen, der på det tidspunkt var kølet godt ned af regnen og var blevet temmelig ukomfortabel, følte Egon at en krofatter nærmede sig. Først var det som en vag fornemmelse af at nogen betragtede ham. Over en håndfuld minutter blev følelsen tydeligere, og Egon vidste at kroens fatter var på vej mod sin bil.

Krofætre ved altid når en anden krofatter er tæt på. De fornemmer det lige så tydeligt som du og jeg kan mærke når solen er brudt frem fra en sky og den varmer vores hud på en tidlig forårsdag hvor solen endelig er ved at få magt. Det er ikke til at forklare hvordan; de ved bare at der er andre af deres slags tæt på. De fornemmer der klarest når de er på deres egen kro, hvor de er knyttet til oplandet, der fungerer som en forlængelse af deres egne sanser. Men også langt fra hjemmet er fornemmelsen der. Specielt når den anden er på vej for eksplicit at møde én og ikke bare går i éns retning. Egon var ikke i tvivl. En krofatter var på vej. Formentlig Flemming.

Egon steg ud af bilen. Det pisede stadig ned, men det ville være uhøfligt at sidde i bilen når Flemming nåede frem. Flemming var gået ud for at møde ham, og det mindste han kunne gøre var selv at blive våd. Det lyder lidt tåbeligt når det kommer på skrift, men sådan er høflighed ofte. Hvis ikke alle kan være tørre, så bør ingen være det. Sådan er det i hvert fald blandt krofætre.

Ud af regnen tonede sig en korpulent skikkelse, der efter et par sekunder blev en korpulent krofatter. Han standsede et par meter fra Egon og Det Hvide Lyn.

De to stod og så hinanden an et lille stykke tid. Egon fornemmede ingen fjendtlighed, men når en krofatter møder uanmeldt op hos en andens kro er der omvendt sjældent nogen venlighed at møde heller.

"Dav!", forsøget Egon sig.

"Dav!"

"Egon."

“Flemming.”

De stod lidt længere i tavshed...

“Nå, vi skal vel heller ikke stå her ude i regnen...”, sagde krofatteren der kaldte sig Flemming så, “vil du med ind?”

“Jo tak!”

Og med det låstes vært-gæst-forholdet imellem dem fast. Flemming havde inviteret inden for, og Egon havde accepteret. Fra dette øjeblik, og indtil Egon igen forlod Pøt Mølle, ville ingen af de to gøre den anden skade.

Ikke med vilje i hvert fald—selv ikke vært-gæst-forholdet beskytter mod uduelighed, dårskab og uheld.

Krofatter Flemming drejede omkring sig selv og begyndte at gå. Egon tog et par skridt i løb, til han indhentede Flemming, og begyndte at gå ved siden af ham. I den silende regn travede de to krofætre mod Pøt Mølle.

Den opmærksomme læser kunne nu bemærke at de sagtens kunne have taget Egons bil og kørt til kroen, i stedet for at gå igennem regnen. Det er sandt, og jeres forfatter har tænkt det samme. Men det var ikke det de gjorde. For Egon havde i sin befippelse over hele situationen ganske glemt at han havde en bil, og Flemming brød sig ikke om hvide biler, så han havde ikke sagt noget. Det Hvide Lyn forblev parkeret i vejkannten. Den kunne ikke blive mere våd, og meget koldere kunne den heller ikke blive, så selv hvis biler kunne tænke—hvad de ikke kan—så havde den nok ikke tænkt videre over det.

“Jeg, øh, jeg kommer fra Rådet...”. Egon tørrede regnen, der var ved at blive til slud, ud af øjnene og kikkede på krofatteren der gik ved siden af ham.

“Jeg ved godt hvem du er. Du var i medlemsbladet efter du blev valgt.”

Flemming satte farten op da de gik over gårdspladsen.

“Hvad jeg ikke ved er hvad du laver ved min kro?”

De nåede kroens fordør og Flemming åbnede og holdt døren for Egon.

“Men kom indenfor, sæt dig ved pejsen og bliv varm. Så henter jeg en flaske brændevin, og så snakker vi om det!”

De hængte deres frakker på kroge inden for døren. Flemmings frakke var tyk og regntæt, så det var en tør Flemming der gik ud efter sprut. Egons var langt fra begge dele, så det var en våd Egon der satte sig ved pejsen.

Men ilden buldrede, og Egon var ved at få varmen da Flemming vendte tilbage og skænkede snaps i to glas. Ikke små snapseglass—for krofætre er ikke fedtede når de er værter for andre krofætre—men rigtige glas.

Flemming dumpede ned i stolen overfor Egon og løftede sit glas.

“Nå, skål!”

“Skål!”

De drak, og de bed ikke snapsen over.

Flemming skænkede endnu et glas.

Egon vidste ikke med sig selv hvad han skulle sige til Flemming, og hvor meget han kunne stole på ham. Hans plan fra morgenen var at tage til Hammel og finde ud af hvad der var sket. Det er ikke meget af en plan. Rig på detaljer er den i hvert fald ikke. Men det var først nu ved at gå op for Egon at han var nødt til at gøre noget. Galningen der havde stemplet skældyr på dimmergøjere ville næppe selv finde Egon og fortælle ham hele historien. Egon kunne i hvert fald ikke løbe an på dét. Det ville være en endnu værre plan end den Egon allerede ikke havde.

Flemming var tydeligvis en krofatter godt forankret i lokalområdet. Kroen var velplejet, og lignede et sted der fik mange besøgende, når der ellers ikke var sygdom i landet. Snapsen alene var værd at besøge kroen for.

Er en kro velbesøgt, og er snapsen på kroen god, så hører en krofatter om alt der sker i området. Gæsterne taler, og krofatter lytter. Flemming måtte vide noget, om nogen gjorde. Men var han til at stole på? Kunne han være involveret i sagen?

Overkrofatter Uffe havde sagt godt for Flemming, og Egon troede fast på at ingen dårlig person kan lave en god snaps, så han var tilbøjelig til at vise lidt tillid. Det var ikke bare fordi han ellers ikke vidste hvad han ellers skulle gøre.

"Dimmergøjer!" sagde han, og tog en slurk af sin snaps.

"Dimmergøjer?"

"Ja, jeg er her på grund af dimmergøjerne. De er ikke naturlige."

"Med al respekt, Rådkrofatter Egon, men dimmergøjerne forekommer naturligt. De har altid været her. For tiden er der bare lidt rigeligt af dem."

"Ikke de her. De er lavet i et laboratorium. Her i Hammel."

Egon tømte sit glas. Det samme gjorde Flemming.

Mens Flemming hældte et tredje glas op til dem fortsatte Egon:

"Rådet har beviser for at dimmergøjerne er fremstillet i Hammel." Han tog sit glas og tog en stor slurk. Han måtte styrke sig for at sige det næste. "Og det kan kun være krofatter eller kromutter der står bag. Mennesker kan ikke lave dimmergøjerne."

"Hvad med kinesere? De kan sikkert godt. De er gode til at lave små ting" indvendte Flemming.

"Det kan være, men der løber ikke mange kinesere rundt i Hammel og laver dimmergøjerne, gør der?"

Egon modsagde Flemming, men inderst inde håbede han at Flemming ville sige ham imod, og afsløre at Hammel faktisk var fuld af dimmergøjerproducerende kinesere. Det gjorde han imidlertid ikke.

"Næ, jeg kan ærligt sige at jeg aldrig har set en eneste dimmergøjerproducerende kineser i Hammel."

De sad i stilhed og funderede over det for en stund.

"Rådet mener at dimmergøjerne er blevet fremstillet på Hammel Neurocenter."

"I den hemmelige kælder de tror ingen kender til?"

"Præcist."

De fleste tror at de er gode til at holde på en hemmelighed, men alle krofætre ved at når først mennesker får lidt at drikke, så snakker de. Det er muligt at de forsøger at tale sagte, og kun til dem de ved allerede kender hemmelighed, men en krofatter hører alt der bliver sagt i hans kro, og intet forbliver hemmeligt for en krofatter længe.

Så neurocenterets hemmelige kælder og dets laboratorie var ingen hemmelighed for Flemming, og det var fordi Flemming havde fortalt Overkrofatter Uffe om kælderen at det ikke var en hemmelighed for Rådet heller. For resten af riget var det stadig en yderst hemmelig kælder, og tager du en dag til Hammel og spørger nogen om den, vil de sikkert ikke vide hvad du snakker om. Så det må du hellere lade være med.

Men stol på mig. Under Hammel Neurocenter ligger et yders højteknologisk biologisk laboratorie. De havde som sådant ikke noget at bruge det til, men det blev opført da man havde penge tilovers for godt tyve år siden, der ellers skulle betales tilbage til Staten.

Betaler man penge tilbage til Staten, så bruger Staten dem bare. På luddere eller håndgranater, det er ikke til at sige, men de bliver ikke brugt fornuftig. Det havde de gode folk på neurocentret indset, så de havde bygget et laboratorie i stedet. For det *kunne* jo være at det en dag blev nyttigt til *noget*. Og da de jo ikke havde fået lov til det, havde de holdt det hemmeligt.

“Jeg tror ikke rigtig at der er nogen der bruger det laboratorie...” sagde Flemming mens han skænkede dem endnu et glas.

Han rystede den næsten tomme flaske, og tømte den så ligeligt imellem de to glas, så de næsten (men kun næsten) løb over. Han rejste sig med den nu tomme flaske i hånden.

“Ikke siden Agnes gik på pension for fem år siden. Hun brugte laboratoriet fra tid til anden, men det var mest til at lave blomster. Hendes tuliproser var helt fantastiske.”

Flemming rystede på hovedet og rynkede brynene.

“Jeg tror faktisk aldrig at hun gav dem nøglen tilbage da hun stoppede, så jeg ved ikke engang hvordan de skulle kunne komme ind i kælderen.”

Han rystede på hovedet igen og drejede så rundt og gik ud i baren for at finde en ny flaske snaps.

Imens sad Egon og grublede. Der var ikke meget detektiv over Egon, men det kræver ikke meget at deducere, at hvis laboratoriet under Hammel Neurocenter var involveret, og hvis kun én havde nøglen til kælderen, så måtte denne Agnes også være involveret.

Flemming kendte imidlertid Agnes aldeles godt. Hun var en fast gæst på kroen, og havde været det siden hun var en lille pige, for godt firsindstyve år siden. Flemming kunne ikke forestille sig at Agnes kunne være blandet ind i noget som helst ondsindet. Hun havde alle dage været en hjertelig og varm person, der kun ønskede sine medmennesker det bedste.

Så omend konklusionen var lige så klar for ham som for Egon, så værgede han sig ved den. Hvis Agnes var blandet ind i dimmergøjerne, så måtte nogen have lokket hende til det. Hvis en *krofatter* havde lokket kære Agnes i fordærv–og Flemming måtte medgive at hvis der ikke var kinesere i Hammel, så måtte det være en *krofatter*–så ville han i Flemming have fået en fjende for livet.

Han kom tilbage til bordet med aftenens anden flaske. Det ville ikke blive den sidste. Slet, slet ikke den sidste. Mens regnen udenfor blev til slud og så til sne drøftede de hvad de skulle gøre for at komme til bunds i sagen.

Snige i sneen

Det var blevet sent, natten før, og så var det blevet tidligt igen. Da de to krofætre havde sagt godnat, var det teknisk set en god morgen; nattens sne var ophørt, og solen var netop kravlet over horisonten og oplyste det snedækkede landskab.

Egon havde ikke fået mere end et par timers søvn, og sad nu med en kop kaffe, imens Flemming puslede rundt i køkkenet. Egon overveje om det var tid til morgenmad eller frokost, og besluttede sig for at det ikke var så vigtigt. Så længe der var mad på vej, og kaffe på kanden.

Han havde ikke tømmermænd. En krofatter kan sagtens tåle en halv snes flasker brændevin uden at måtte lide under det den næste dag. Men Egon var altid medtaget når han fik mindre end otte timers søvn, og i dag var han stået op efter blot to. Det var en alvorlig sag han skulle opklare, og der var ingen tid at spille.

Egon kunne naturligvis ikke vide om Flemming var blandet ind i sagen, men Overkrofatter Uffe havde sagt god for ham, og i løbet af natten havde Egon også fået indtryk af at Flemming var en retskaffen krofatter, der ikke ville bruge sine gæster til nederdrægtigheder. Egon havde derfor truffet beslutningen, at Flemming skulle rykkes i bunden af listen af mistænkte, og Egon kunne derfor bruge Flemmings lokalkendskab. Fandt han intet ved Flemmings hjælp, kunne han altid vende tilbage og undersøge Flemmings rolle i sagen i dybere detalje.

Egon kunne nu både høre og lugte at der blev stegt bacon i køkkenet. En krofatter der steger bacon til dig, når du har fået for lidt søvn, er næppe et monster der samtidig ville udnytte uskyldige gæster, tænkte han, og blev endnu mere overbevist om sin beslutning. Krofatter Flemming var til at stole på.

Hvis han kunne stole på Flemming, så kunne han sikkert også stole på hvad Flemming natten over havde fortalt ham om egnen og dens krofolk. Det var en

broget flok, med de sædvanlige fejder imellem dem over territorie og gæster, men der var intet usædvanligt i dét.

Nogle drev deres kro vel, med mange gæster hver eneste nat—dog mente Flemming at ingen drev deres kro så vel som han selv drev Pøt Mølle. Andre havde knap så meget success—i Flemmings professionelle mening var det fordi de ikke forstod at lave *atmosfære* i deres kro. Det lod dog ikke på Egon som om at nogen af dem drev dem værre end Egon selv drev Hammerumherreds Kro, men det fandt han ikke nødvendigt at forklare Flemming.

Flemming havde gennemgået styrker og svagheder, som han så dem, ved alle kroernes menuer, samt øl, vin og spiritusudvalg, og fordele og ulemper ved deres beliggenhed—Flemming havde en ganske imponerende viden om hvordan man burde drive en kro. Men han kunne ikke komme i tanke om en eneste krofatter i området der decideret *ondskabsfuld*. Måske dårlig til at drive kro—noget Egon fornemmede at Flemming fandt værre end ondskab—men ingen var rigtig *ondskabsfuld*. Og man skal være mere end almindelig ondskabsfuld for at sende en ny og farlig dimmergøj ud i verden.

Mere end almindelig ondskabsfuld. Og det mente Flemming trods alt ikke at nogen af de lokale krofætre eller -mytre var. I værste fald kunne der være en eller to der engang imellem var *almindelig* ondskabsfuld, på en usædvanlig dårlig dag, men ingen havde nogen sinde tidligere været *mere* end almindelig ondskabsfuld.

Men det måtte være end af de lokale. Krofætre er følelsesmæssigt forbundet til deres hjem-kro og rejser ikke meget rundt. Hvis de en sjælden gang gør, som Egon nødtvunget gjorde det nu, så gjorde de det så kort som krofatterligt muligt, og hele den tid følte de en hjemve som du aldrig vil kunne forestille dig. En krofatter fra en fjernere egn ville aldrig kunne operere ved Hammel.

Det var måske utænkeligt at en af de lokale var indblandet, mente Flemming, men det var utænkeligere at det skulle være en fremmed.

En klog krofatter havde engang sagt, at hvis man eliminere det utænkeligste, så måtte det tilbageværende, omend utænkeligt, være sandt. Det vidste både Flemming og Egon, men det hjalp dem ikke meget. Nok kunne de blive enige om at de skulle finde den skyldige her på egnen, men det havde ingen spor at gå efter. Eller næsten ingen, i hvert fald. Der var Agnes.

Hvis Agnes var den eneste der havde en nøgle til den hemmelige kælder under Neurocentret, og dimmergøjerne var blevet fremstillet der, så måtte Agnes have en forbindelse til den skyldige. Det var ikke meget, men det var et sted at starte.

Flemming vidste naturligvis hvor Agnes boede. I forhold til en krofatter er julemandens efterretningstjeneste de rene amatører. Nisserne driver et imponerende overvågningsnetværk, ret skal være ret, men det kræver timer af aflytning og en hær af specialister blot at følge børns simple færden. I kontrast behøver en krofatter blot at lytte, for gæster fortæller ham alt, så snart de føler at de har et interesseret øre at tale til.

Efterretningstjenester verden over har efterhånden indset dette, og er ved at omdanne sig selv til sociale netværk, modelleret på krofætre, og væk fra den ældre nisse-model.

Flemming vidste hvor alle der gæster Pøt Mølle bor, hvor længe de har boet der, og hvor de boede før de flyttede dertil. Agnes, hun boede i en mindre landejendom omkring en kilometer uden for Hammel.

Planen var nu at overvåge Agnes og se om det ville afsløre nogen ledetråde. Flemming ville godt nok ikke selv være med til overvågningen, for han ville ikke risikere at en af hans gæster så ham luske rundt. Det kunne påvirke profitten for kroen, hvis folk gik og snakkede om en luskende Flemming, så det kunne ikke komme på tale. Han havde forsikret Egon om at han ville være der i ånden, og det er jo tanken der tæller.

Så planen som de havde udklækket, efter mange flasker brændevin, var at Egon skulle snige sig ud til Agnes hjem, gemme sig i en busk, og blive der indtil han så Agnes gøre noget som kunne åbne sagen for dem.

Og nu sad Egon, næste morgen-formiddag-middag, hvad end det nu var, og gennemgik planen i sit hovedet. Det var en simpel plan. Det kunne han godt lide. Det nagede ham om den nu også var *for* simpel.

Heldigvis kom Flemming ud af køkkenet med to store tallerkener bugnende af kød, kartofler og bacon før tvivlen gnavede sig ind i Egon, og de satte sig til at spise.

Snart lå Egon i sneen bag en busk og lignede selv nyfalden sne. Krofætre mestre at gemme sig som ingen andre, og Egon, der ellers var ganske talentløs når det kommer til det meste, mestrede dette til perfektion. Nok ville en anden krofatter kunne mærke hans aura hvis han kom for tæt på, men der var ingen risiko for at Agnes, et ganske almindeligt menneske, ville få øje på ham mens han lå der.

Desværre havde han ikke fået noget ud af det endnu, for Agnes trissede rundt inde i sit hus, og Egon havde kun to gange skimtet på hende gennem vinduet der vente ud mod vejen, og der havde hun ikke været igang med at lave dimmergøjere. Det havde meste set ud som om at hun vandede blomster, og det så Egon ikke noget mistænkeligt i. Han havde selv prøvet det engang, dog uden held.

Agnes blomster så ud til at have det fint, dog. Hun var jo også biolog. Microbiolog, som Egon forstod det, men det var små blomster, så det gav fin mening.

Egon havde ligget her et par timer nu, og der var bælgmørkt omkring ham. Der var tunge skyer over ham, så månes lys kunne ikke nå ham, og han var langt fra den nærmeste gadelampe. Det eneste lys kom fra et af Agnes vinduer, og hun havde trukket gardinerne få, så det var ikke meget lys der kom.

Han var ikke mørkeræd, så det gik ham ikke på. Der var koldt i sneen, men han havde fået en flaske brændevin af Flemming til at varme sig på, så det bekymrede ham heller ikke.

Af sikkerhedshensyn må jeg her påpege at du aldrig må drikke alkohol for at holde varmen. Alkohol øger blodgennemløbet nær din hud, og det opfatter nerverne der som om at du bliver varmere. I praksis gør du det modsatte. Hvis du drikker for at få varmen, så nedkøler du dig i stedet. Det er ikke en god idé hvis du ligger i timevis i sneen.

Alt dette vidste Egon naturligvis godt, men krofætres fysiologi er ganske anderledes end menneskers, og Flemmings brændevin var special-destileret til at holde varmen, så der var ingen fare her. Hvis du ikke selv er krofatter, og hvis du ikke har

brændevin en krofatter har lavet specielt til at holde varmen, så må du ikke gøre som Egon. Men så bør du nok heller ikke ligge stille i timevis i sneen for at spionere på ældre damer.

Kulden var ikke et problem, men kedsomheden, den var begyndt at tære på Egon.

På Hammerumsherreds Kro var der ikke meget at lave. Egon var ikke god til at tiltrække gæster. Men han havde altid gang i forskellige projekter som han kunne få tiden til at gå med. Eksperimenter med nye brygmetoder, for eksempel, eller den automatiske kartoffelskræller han havde store håb for. Her, i sneen ved Hammel, var der intet for ham at lave, ud over at lade tankerne vandre, og det var de slet ikke i form til.

Det var derfor en enorm lettelse da han så døren til Agnes hus gå op, og Agnes træde udenfor iført en tyk vinterfrakke og solide støvler. Hun skulle tydeligvis et sted hen, og Egon glædede sig til snige sig med.

Agnes låste døren og begyndte at gå ind imod byen, og Egon sneg sig efter. Ingen anden end en krofatter ville kunne snige sig efter nogen på en tom sneklædt landevej hvor enhver silhuet stod i skarp kontrast til sneen, men Egon var ingen anden end en krofatter, så han sneg sig uden nogen problemer.

De havde gået godt et kvarter da de nåede Hammel og Agnes drejede mod Neurocentret. Egon, der havde holdt god afstand på landevejen skyndte sig at følge efter. Godt nok var faren for at blive opdaget større jo tættere han fulgte Agnes, men risikoen for at hun slap bort, efter at han havde brugt en hel dag bag en busk på at spionere, var ikke en risiko han ville løbe. Og han stolede på sine krofatterevner til at forblive skjult.

Det var ikke ofte at Egon stolede på sine evner, og det med rette, men Agnes havde ingen grund til at mistænke at hun blev forfulgt, så det gjorde hun ikke. Det var først da hun nåede til Neurocentret at hun kikkede sig omkring for at sikre sig

at ingen så hende, og på det tidspunkt havde Egon fundet en parkeret bil at gemme sig bag.

Selv hvis hun havde holdt mere øje, og selv hvis Egon ikke havde gemt sig bag en bil, så var det ikke sandsynligt at hun ville have set ham.

Har du siddet på en restaurant og kikket efter en tjener fordi du gerne vil betale og gå hjem? Men selvom der var fuld af tjenere for få øjeblikke siden, så er der absolut ingen at få øje på nu? Så har du oplevet noget der minder om en krofatter der skjuler sig. Tjenere er langt fra krofætre når det kommer til at skjule sig, men de er fjernt beslægtet med dem, og de skjuler sig godt. Leder man længe nok, så skal man nok finde en tjener. Måske bag en cisterne på dametoiletet. Men lige meget hvor længe eller hvor godt man leder, så finder man ikke en krofatter der ikke vil findes. Og sine åbenlyse mangler til trods, så var Egon en krofatter.

Krofætres evner til ikke at blive set af mennesker, når de ikke ønsker at blive set, er magisk, og jeg tror at selv Egon ville være forblevet skjult for Agnes.

Men det finder vi aldrig ud af, for hun kikkede sig ikke grundigt nok omkring, og Egon var som sagt godt gemt den ene gang hun gjorde det.

Da Agnes havde forvisset sig om at ingen så hende, skred hun hurtigt ned langs siden af bygningen. Egon sprang op fra sit skjulested og løb hen til muren hun var gået ned langs, men da han kikkede om hjørnet var hun væk.

Portnerportalen

Egon var måske ikke den skarpeste kniv i skuffen, men selv for ham var det oplagt hvor Agnes var forsvundet hen. I sneen var der tydelige fodspor langs den første del af muren, og derefter forsvandt de *ind* i muren. Fodspor forsvinder typisk ikke ind i en mur uden nogen er gået ind i selvsamme mur, og da det var Agnes fodspor, så kunne Egon nok regne ud at Agnes måtte have fulgt med.

Da han ikke havde hørt noget smertensskrig, og da Agnes ikke lå og ømmede sig for foden af muren, så kunne Egon også regne ud at noget mere kompliceret var sket, end der typisk gør når nogen går ind i en mur, væg, eller andre urokkelige genstande.

Som krofatter havde Egon set mange forsøge at gå igennem mure, døre, borde, stole, og i et enkelt tilfælde en John Deere majetærsker. Det havde aldrig været lydløst, og aldrig havde nogen har success med det. Man kunne gå ind i de fleste genstande, men et var de færreste man kunne gå igennem. Så tingene var ikke som de tog sig ud.

Egon listede hen til stedet hvor Agnes fodspor drejede direkte ind i muren og tog sig et godt kik omkring. Muren så ud som mure som oftest gør. Solid, med en aura af mur-hed man næsten aldrig ser ved ting der ikke er mure.

Men der var nu alligevel noget besynderligt ved netop denne mur. Nøglehullet, for eksempel. Dem ser man oftere i døre end i mure. Faktisk erindrede Egon ikke at han havde set et nøglehul i en mur før, og han begyndte at mistænke at han havde at gøre med en *dør* forklædt som mur.

Det var ikke med det første oplagt for Egon hvorfor nogen skulle ønske at forklæde en dør som en mur, men efter at have tænkt lidt længere over det, så kunne han alligevel godt se meningen med det. Hvis man havde en kælder som man ville

holde hemmeligt, så var det nemmere at skjule døren til den, end blot at lade som om at døren ikke er der, og gemme sig selv hver gang nogen spurgte hvad der er bag den. Det var faktisk snedigt nok. Jo mere han tænkte over det, jo mere sikker blev han i sin sag. Agnes havde ført ham til Hammels hemmelige kælder.

Det var nu åbenlyst for ham at han måtte ind i den kælder for at komme videre med sagen. I den kælder måtte der være spor der kunne lede ham i retningen af den krofatter der havde bragt sygdommen til landet, og lagt alle kroer øde. Langt mindre oplagt var det dog hvordan han skulle komme derind. Egon havde ingen nøgle, og han havde aldrig fået lært hvordan man går igennem en lukket dør, end-sige en dør forklædt som mur.

Han satte sig i sneen overfor mur-døren og grublede over problemet. Der sad han et godt stykke tid, for Egon havde ikke meget erfaring i at gruble–han havde undgået det i det omfang han kunne hele sit liv. Men heldigvis kendte Egon én der måske kunne hjælpe med grubleriet.

Egon gik den lange vej tilbage til Agnes hus, hvor han havde gemt Det Hvide Lyn, og satte så snude mod Pøt Mølle. Måske kunne Krofatter Flemming se en løsning på problemet.

Det kunne Flemming ikke.

Ikke umiddelbart, i hvert fald. Flemming havde heller aldrig hørt om forklædte døre, eller hvordan man går igennem dem. Han havde mere erfaring med den type der havde håndtag, og dem vidste han skam godt hvordan man kom igennem.

“Du tror ikke at du bare skal bruge en nøgle?“, spurgte han Egon.

“Jo, der er jo ikke noget håndtag, så den kan skam sagtens værre.”

Egon havde også selv regnet ud at han nok skulle bruge en nøgle. Måske var han nok ikke den hurtigste knallert på havnen, men så langt kunne han godt tænke.

“Men hvordan får jeg fat i en nøgle? Det er jo det der er problemet. Hvis jeg stjæler Agnes, så kan hun jo regne ud at noget er galt, og der er ingen grund til at afsløre at jeg kender til kælderen”.

“Det kan der være noget om,” medgav Flemming. “Det vil ikke du at afsløre sig for skurken før vi ved hvem han er.”

De sad lidt og parallel-grublede.

“Men der er en anden mulighed,” sagde Flemming så. “Du kunne spørge portneren.”

“EN PORTNER?!??”

Egon væltede bagover stolen og begyndte at kravle på hæle og albuer væk fra Flemming.

“Er du vanvittig? Jeg skal ikke rodes ind i noget med nogen portner!!!”

For de læsere der ikke er velbevandret i de mange magiske skabninger der lever i Danmark er det på sin plads at forklare Egons reaktion. Hvis du allerede til fulde forstår Egons reaktion, så kan du rolig skimme videre indtil vi vender tilbage til Egon på Pøt Mølles gulv...

Mange mytiske væsner lever fredeligt side om side i landet. En fred der overvejende hersker fordi disse væsner har forskellige interesser der sjældent er i modstrid med hinanden.

Nissers domæner er de små hjem rundt om i landet. Deres eneste mål i livet er at beskytte deres hjem imod hjemmets andre indbyggere, specielt dem der har lyst men ikke evnen til gør-det-selv projekter. Og så at tilrane sig så meget grød som nisseligt muligt.

Trolde holder sig under broer. Jo større bro, jo større trolde–trolden under Storbæltsbroen er, siger rygterne, ganske enorm. For trolde er dovenskab vigtigere end noget andet mål, og de vil arbejde hårdt på at undgå hårdt arbejde. Til tider snupper de en ged der prøver at krydse deres bro, men med moderne broer, og antallet af gedekid i landet taget i betragtning, så er der ikke meget aktivitet der.

Derfor er de fleste trolde nu gået på Facebook og Twitter for at få tiden til at gå. Skulle man få lyst til at møde en trolde–og det vil jeg advare imod–så finde man dem nemt i kommentarfeltet under artikler fra Ekstrabladet. Det hænder at en trolde snupper et barn der snuser rundt under en bro, men alle der har brugt mere end en time sammen med et lille barn ved at dette ikke er det store tab.

Taxachauffører er humørsyge skabninger der mestensdels holder til i den indre by. Det er svært at blive klog på en taxachauffør. Nogle gange er de venlige og snakkesagelige med gode råd om alt fra havearbejde til handelsbalancen, og den næste dag kan de være vredladne og vrisse af alt fra kunder til kontanthjælp. Mens så længe du holder dig ude af trafikken, så skænker de dig aldrig en tanke.

Krofolket kender du allerede. De holder sig fra mestensdels fra hinanden og andre magiske væsener, og foretrækker menneskers, eller gæsters, selskab. Når de ikke laver mad, brygger øl, eller destillerer brændevin, så grubler de over verdens beskaffenhed. Derfor ved de meget. Og hvis man ved meget, og ikke er bange for brændevin, så kan man også opfinde meget. En god krofatter eller kromutter kan lave nærmest hvad som helst. Havde Manhattan Projektet haft blot en enkel krofatter, så havde de haft en atom-bombe der også kunne brygge kaffe inden frokost.

Krofætre og kromytre er særdeles magtfulde væsner, som få af landes indbyggere vover at lægge sig ud med, men de blegner mod *portnere*. Disse majestætiske skabninger i blå Kansas kedeldragter er så nær guddommelige i visdom og magt at selv det samlede Råd ikke ville kunne besejre den svagest af deres slags.

Portneres naturlige domæne er kommunale og statslige bygninger, men man kan også finde dem på større fabrikker eller kontorhuse. Hvad de faktisk går og laver er der ingen der ved, men deres vigtighed kan ingen bestride. En bygning uden en portner falder hurtigt hen, og før at man får set sig om er den fuld af HR-folk og farverige abstrakte malerier. At en sund og naturlig bygning kræver en portner kan der ikke herske tvivl om.

Man skal som sådan ikke gå rundt og være bange for portnere. Man undgår dem nemt. Man skal blot holde sig fra de bygninger de bebor. Gør man ikke dét, dog, så skal man være yderst varsom. I en portners bygning er hans magt absolut. Forbryder du dig mod en portners regler—og få kender reglerne før det er for sent—så følger straffen prompte.

Da portnere er lige så lunefulde som de er magtfulde, er deres straf ikke til at spøge med. Måske slipper du mildt med ti års trappevask eller en livstidsdom med vinduespudsning, men mangt en uforsigtig person er forsvundet dybt ned i kælderen under en portner-bygning for aldrig at blive set igen.

Portnere holder man sig bedst langt, langt fra, og ser man en komme imod sig, så er der intet kujonagtigt ved at løbe sin vej. Lad andre være dumdristige; spild ikke dit liv ved at komme en portner nær!

Portnere er måske nok en vigtig del af økosystemet, men en del man bør holde sig fra. Mennesker i live i dag nedstammer fra dem der ikke gik hen og klappede de store savanna-rovdyr, der også er en vigtig del af økosystemet. Rovdyrsklapperne efterlod ingen efterkommere. Nutidens krofolk nedstammer ligeledes fra krofolk der holdt god afstand til portnere. Krofætre ved dette. Det er bygget ind i deres DNA. Intet skræmmer krofolket som en portner.

“Er du vanvittig?”, skreg Egon igen.

“Det er dig der vil ind i en portner-bygning, eller havde du forestillet dig at Neurocenteret ikke ville have en portner?”

Egon havde faktisk ikke tænkt så langt, men bygningens beskaffenhed taget i betragtning var det oplagt at der måtte bo en portner der.

“Tror du det ville gå bedre hvis du brød ind i en portners bygning end hvis du spurgte om lov først?” fortsatte Flemming.

Det ville det nok ikke, måtte Egon medgive.

“Men jeg *skal* jo ind i den kælder”, nærmeste klynkede Egon, “og hvis han ved at jeg vil det, så holder han øje, og så kan det slet ikke lade sig gøre!”

“Lige meget hvor god en sniger man er, så kan man ikke snige sig ind i en portners bygning. Hvis du havde en nøgle, så ville han måske lade dig komme uantastet ind, sågar ud igen, men hvis du forsøger at bryde ind, så...”

Flemming rystede på hovedet.

“...ja så er du dummere end du ser ud.”

De vidste begge to hvor dum Egon så ud, og ingen af dem fandt det nødvendigt at kommentere yderligere på det.

“Men man kan ikke bare spørge en portner om at blive lukket ind, Flemming!”

“Hvorfor dog ikke?”

“Fordi det er en *portner*, Flemming, en *portner!*”

Nu var det Egons tur til at ryste på hovedet.

“Hvorfor skulle han dog lukke mig ind overhovedet? Hvad kan man sige for at overtale ham til det? Og er det overhovedet sikkert, eller muligt, at kontakte en portner uden at gøre ham vred? For en vred portner, det siger jeg dig Flemming, ham vil jeg ikke snakke med.”

“Det er nok bedst ikke at tirre ham før man beder om en tjeneste. Det kan du have ret i.”

Flemming grublede lidt, mens Egon kravlede op fra gulvet. Flemming var, i modsætning til Egon, en god grubler.

“Der er en måde at kontakte en portner på, på sikker afstand forstås. Det er noget jeg har arbejdet på et stykke tid...”

Egon åbnede munden for at sige noget, men lukkede den igen da intet kom ud. Han vidste ikke hvad han skulle sige. Så han overvejede at falde ned på gulvet igen i stedet for.

Krofætre har ret frie hænder når det kommer til at gruble og opfinde, men der var visse ting som Rådet frarådede. Frarådede med dødelig magt når nødvendigt. Og en af disse var opfindelser der kunne påkalde sig unødigt opmærksomhed fra landets andre magtfulde magiske væsner. *En krofatter har det bedst, alene med sine gæster på sin kro*, sagde man, men hvad man mente var at ingen opmærksomhed er den bedste form for opmærksomhed.

Det havde krofolket lært i Den Store Krig mod Skattevæsnet 1632-1638. En krofatter havde dengang skabt sig for meget opmærksomhed ved at brygge en øl der gjorde alle mænd kloge at høre på, og alle kvinder smukke at se på. Det havde gjort hans kro til en forrygende success, hvad der som sådan intet er i vejen med. Men gæsterne, der alle gerne ville lyde kloge eller se smukke ud, nogle af dem gerne begge dele, brugte så mange penge på hans øl, at de helt holdt op med at betale skat, og *det* påkaldte Skattevæsnets vrede. Skattevæsnet havde gjort klart, at hvis gæsterne ikke betalte skat, så skulle landets krofætre og -mytre, hvad de til gengæld bestemte ikke ønskede. Således var krigen brudt ud.

Nok er krofolket et magtfuldt folk, men mod Skattevæsnet havde de ikke en chance. Efter seks års bitter kamp var de slået. Udfaldet blev, at den nye øl aldrig måtte brygges igen—et stort tab for menneskeheden—og at krofolk i al fremtid skulle svare skat—et noget mere traumatisk udfald. Til den dag i dag betaler krofolk derfor skat.

De fleste i hvert fald. Det de finder rimeligt, i det mindste. Skattevæsenet er mere eftergivende i dag end det var i 1630'erne. Dengang gik de nøje op i at alle betalte, og til tiden. I dag siges det at man helt kan slippe, eller sågar få penge tilbage man end ikke har indbetalt, hvis ellers man kender de rette kodeord og formularer.

Et sådan ydmygende nederlag ønsker krofolket naturligvis aldrig at risikere igen, og af netop den grund var der strenge regler imod at blande sig i farlige væsners anliggender.

“Det er selvsagt noget jeg er gået stille med, men jeg har fundet en måde at kommunikere med portnere på.”

“Gagh”, svarede Egon.

“Jeg ville naturligvis aldrig bruge min opfindelse, den er blot et barn af intellektuel nysgerrighed, forstår du nok. Men nu er det et nødstilfælde, og jeg stoler på at du ikke vil fortælle nogen om den.”

Egon nikkede. Det var ham ikke klart om han nikkede fordi Flemming kunne stole på ham, eller om det var fordi Flemming åbnelyst var selvmorderisk gal, og man siger ikke selvmorderiske galninge imod hvis man ikke vil have en morderisk galning i stedet for.

Sandheden var dog, at Egon var desperat efter at komme ind i den kælder, og hvis en portner vogtede bygningen, så var der ingen vej ind der ikke ville bryde reglen om at kontakte farligere væsner. Flemming havde ret. Hvis han skulle ind i kælderen, så skulle han snakke med portneren.

“Hvad, hvem, hvad, hvordan...?”

Selvom Egons fornuft havde accepteret det uundgåelige, så havde hans sprogcenter ikke fulgt med.

“Jeg har opfundet en maskine der kan åbne en portal ind i en portner-bygning. Gennem den kan vi se og høre hvad der sker der, og vi burde kunne føre en samta-

le. Ganske uden at noget fysisk kan trænge igennem den. Vi vil være helt sikre på vores side af portalen.”

Når noget er *helt sikker*, så viste Egon godt hvor farligt det var. Men det lød stadigvæk mindre farligt end at prøve at bryde ind i en portners kælder.

Flemming forlod krostuen og vendte tilbage et par minutter senere med et sammerullet stykke papir under armen. Han rullede papiret, der viste sig at være fuld af arbejdstegninger, ud på border.

Egon lod øjnene løbe over tegningerne. Flemmings opfindelse var ikke bare farlig, den så også farligt kompliceret ud.

“Jeg har alt hvad vi skal bruge til at bygge portalen, Egon. I morgen bygger vi den!”

Han slog Egon entusiastisk på skulderen. Egon delte ikke entusiasmen.

Portner Jørgen

Tidligt næste morgen blev Egon vækket af et voldsomt rabalder inde fra krostuen. Det lød som om nogen havde smidt en større mængde blandet metal på gulvet, og det var netop hvad Krofatter Flemming havde gjort.

Søvndrucket kom Egon i tøjet og trissede ind i krostuen hvor Flemming stod og sorterede assorterede stumper træ og metal. Da han så Egon pegede han mod en papkasse i hjørnet af rummet.

“Er du sød at sortere ledningerne i kassen, Egon? Efter farve, tykkelse og længde.”

Det var lige en opgave for Egon. Han havde altid foretrukket arbejde der ikke krævede for meget mentalt af ham, og han gik fluks i gang.

Problemet med opgaver man kan klare imens hjernen kører i frigear er selvfølgelig at hjernen så er fri til at gruble over andre ting, og Egons tanker begyndte derfor at vandre. Og naturligvis vandrede de direkte hen til den ene ting han ikke ønskede at tænke over. Hvad maskinen de skulle til at bygge var, og hvad den skulle bruges til.

Han gøs ved tanken; ja nærmest rystede af skræk.

De skulle kontakte Neurocentrets portner! Aldrig havde Egon gjort noget så dumdrigt. Hvis det gik blot det mindste galt ville det få katastrofale følger. Men der var ingen vej uden om. Hvis ikke han kom ind i den hemmelige kælder ville hans mission være tabt. Han ville have fejlet i den første opgave Rådet havde givet ham. Han ville aldrig finde ud af hvem der havde skabt dimmergøjerne. Måske ville landet aldrig blive fri af sygdommen. Måske ville alle kroerne forblive lukkede i al fremtid.

Det var i sandhed dystre tanker der løb igennem Egons hoved denne morgen.

Da han var ved at sortere den sidste håndfuld ledninger var Flemming blevet færdig med sin sortering og forlod krostuen. Få minutter efter kom han tilbage med en større værktøjskasse i den ene hånd og en række instrumenter Egon ikke genkendte i en gennemsigtig plastic sæk i den anden.

Han placerede begge dele på bordet hvor arbejdstegningerne lå udrullede og forsvandt igen, ud i køkkenet.

Lidt efter kunne Egon lugte at der blev brygget kaffe, og kort efter det at der også blev stegt bacon.

Det hjalp lidt på Egons humør at der snart ville være morgenmad på vej—men kun lidt. Det var stadig en gru hvad dagen skulle bringe.

Egon lagde de sidste stykker ledning i de rette bunker og gik ud i køkkenet for at hjælpe til.

Egentlig hører det sig ikke til, at én krofatter hjælper en anden i køkkenet. Én er gæst, den anden vært, og de to roller skal man ikke blande. Men med det der skulle ske i dag så *var* rollerne blevet blandet. To krofætre skulle sammen bygge det måske farligste apparat i krofolkets historie. Der var ingen præcedens for dette, og de vidste det begge. Deres naturlige instinkt for hvordan krofætres forhold er, og bør være, var forvirret—og det var de også. Måske var det unaturligt at lave mad sammen, men det blegnede mod at bygge en portnerportal sammen.

Da kaffen var brygget, brødet ristet, baconen stegt, og æggene spejlet tog de maden ind i krostuen og satte sig ved et ledigt bord.

Flemming skænkede dem begge et glas bitter.

De sad lidt og spiste i stilhed. Det var klart for Egon at Flemming også var påvirket af situationen. Om det også hos ham var frygt for portnere der gjorde det, eller nervøsiteten for om hans opfindelse ville virke, det vidste Egon ikke.

“Jeg har arbejdet på denne maskine i flere år,” sagde Flemming mellem to bidder, “og jeg er overbevist på at den er sikker. Men vi må være yderst forsigtige når vi samler den.”

Egon nikkede.

“Konsekvenserne hvis vi laver en fejl...”

Egon nikkede igen; denne gang mere overbevisende. Der skulle ikke herske tvivl om at han forstod situationens alvor.

Flemming tog sit sidste stykke bacon og tyggede af munden.

“Hvis vi følger mine planer til punkt og prikke, så skal alt nok virke.”

Flemming smilte.

Egon forsøgte, uden meget held, at smile tilbage, mens han også tømte sin tallerken.

De to krofætre skålede i deres bitter, og begyndte at rydde op efter morgenmaden. De beskidte tallerkener og bestikket efterlod de i køkkenvasken. Det var ikke tiden til at vaske op—det var tid til at samle portalen.

De arbejdede hele formiddagen, igennem frokost, og klokken havde slæbt sig på den anden side af halv tre før apparatet begyndte at tage form.

Portalen var en aflang, small kasse med dimser og dutter stikkende ud i rette og urette vinkler fra alle sider. Oven på kassen var monteret et messinghåndtag, og håndtaget holdte en oval fintsløvet plade af sløret glas.

En ledning løb fra hver side af glaspladen ned i kassen, og ud fra kassen løb tre ledninger, en til den nærmeste stikkontakt efter strøm, en var bundet i en lysstage, som antenne, og den sidste gik igennem vinduet, ud til et træ, hvor den var bundet om stammen. Det var jordforbindelsen, og den slags er vigtig når man arbejder med strøm.

På bordet omkring kassen lå et assorteret arrangement af affald. Ledningestykker og lyslederkabler. Metaldele og møtrikker. Aluminium og alkohol. Batterier og bentazon. Zink og zittauerløg.

Der lå også en rulle plaster som Egon havde hentet i førsthjælpskassen efter at han havde skåret sig på et særligt skarpt stykke sølvpapir. Det havde været smertefuldt, men i al postyret havde han helt glemt at klynke sig.

Et sandt overflødhedshorn af værktøj lå spredt imellem det hele. Det meste let genkendelige ting som hamre, skruetrækkere og tænger, men også værktøj specielt fremstillet til krofatterteknologi og som ingen uden for krofolket ville have den mindste idé om brugen af. Der var også enkelte dimser som Flemming selv havde fremstillet, og hvor end ikke Egon havde begreb om funktionen. Men han havde været meget imponeret over hvad Flemming kunne med dem.

Da Flemming havde lodet den sidste ledning færdig, en rød lille ledning der gik fra kassen til en knap han havde skrevet "start" på, så han op og smilte.

Portnerportalen var færdig.

De var sultne efter al det arbejde, men de vidste begge at de ikke ville have appetit til at spise. Nej, hvis de skulle bruge portalen, så skulle de bruge den nu, før de tabte modet.

Egon stillede sig om på samme side af bordet som Flemming, og kikkede på glaspladen oven på portalen.

“Er vi nu sikre på det her?” spurgte Egon.

“Nej,” svarede Flemming, og trykkede på start-knappen.

Natten før havde Flemming forsøgt at forklare Egon hvordan portalen ville virke. Det havde ikke ført nogen steder, for det var for kompliceret for Egon at forstå. Så i stedet havde han forklaret portalens effekt.

Når portalen var aktiveret ville den skabe en forbindelse mellem glaspladen hos krofætrene og stedet hvor den nærmeste portner befandt sig—hvilket måtte være portneren på Neurocentret.

Som Flemming havde forklaret det ville glassets fundamentale byggesten blive sammenfiltret med tilsvarende byggesten nær portneren, og byggestenene her og byggestenene der ville for alle praktiske formål være de samme byggesten. Forbundet på denne måde, ville enhver påvirkning af portner-enden af portalen direkte kunne observeres hos krofætre-enden—lyd, lugt, lys, alt hvad der skete på den anden side, ville krofætrene kunne observere på glaspladen.

“Men,” have Flemming gjort klart, “omend vi kan se alt hvad der sker på den anden side igennem glasset, så er der jo ingen glasplade på den anden side, så hvad der sker på vores side er ganske skjult for portneren.”

Det havde måske været sandt hvis der var tale om nogen som helst anden end en portner, men portnere er ikke som andre væsner. Slet, slet ikke!

Flemming trykkede på start-knappen og portal-kassen begyndte at brumme svagt. Glaspladen vibrerede i takt med brummelyden, og begyndte at skifte farve. Fra sløret mat blev glasset først kul sort, så sortere end sort, så sort at det næsten var smertefuldt at kikke på.

Fra midten af pladen kom så et svagt lys, på størrelse med et knappenålshoved. Lyset pulserede svagt, bredte sig en smule og trak sig så sammen igen, men for hver gang det udvidede sig blev det lidt større. Så, med ét, med lysets hast kunne man sige, bredte det sig til hele glaspladen. Krostuen var badet i kraftigt lys et sekund eller to, og så forsvant lyset igen.

Glasset var blevet klart og gennemsigtigt, og på den anden side af glasset var et ansigt, der stirrede tilbage på dem. Under ansigtet var en hals, og neden under halsen var kraven på en blå Kansas kedeldragt.

“Gahh!” udbrød Egon og gemte sig bag Flemmings ryg.

Flemming trykkede hårdt på portalens afbryder. Normalt, når man trykker hårdt på en knap, så kommer effekten hurtigt. Ikke her, dog. Glasset forblev klart, og porteren på den anden side var der stadigvæk.

“Det var I godt nok længe om!”, brummede portneren.

Han så vredladen ud—helt som Egon altid havde forestillet sig en portner ville se ud. I det mindste fik han sine fordomme bekræftet inden han skulle dø.

“Jeg har gået og ventet hele dagen. Hvor svært kan det være at skrue et par skruer i og få sat strøm til en portal? Jeg har kunnet mærke at I var på vej siden tidlig morgen, og nu er det meste af dagen gået.”

Han skulede, og gjorde det vel.

“Er I altid så langsomme med alt hvad I laver? For så bliver det her jo nok en meget langsom samtale...”

“Men, men, men, der er jo aldrig nogen der har lavet en portnerportal før”, klagede Flemming, “det tager jo tid at opfinde...”

“Visse vasse!”

Portneren var ikke imponeret.

“Men nu skal vi måske også til at spille tid på at trøste dine følelser?“, vrisse han.

Egon var glad for at han havde gemt sig bag ved Flemming, og overvejede hvor hurtigt han kunne være tilbage i Herning hvis han løb ud af døren nu, og om Herning monstro ville være langt nok væk. Det ville det næppe.

“Jeg“, fortsatte portneren, “er Portner Jørgen.”

Han smilte nu. Det at sige sit eget navn havde fået ham i langt bedre humør. Han var stolt at det navn. Det var et mægtigt navn blandt portnere. Kun de største portnere kunne bære dette navn.

“Jeg genkender *dig*, krofatter,” sagde han, og pegede på Flemming.

Hvor de fleste portnere ikke tog sig af hvad der foregik uden for deres egen bygning, var Portner Jørgen atypisk. Nysgerrig, ville nogen måske kalde ham, men ikke mens han kunne høre det, hvis de vidste hvad der var godt for dem. Portner Jørgen kendte alle mennesker og væsener der levede omkring Hammel.

“...men hvem er pjokket der gemmer sig bag ved dig?”

Egon havde måske håbet at han var bedre skjult, men intet undslipper en portners øjne.

“E-Egon,” stammede han, og trådte frem fra sit skjul bag Flemming. “En æ-ære at møde De-Dem, Hr. Portner Jørgen...”

“I det mindste er du en høflig lille fyr. En krofatter, hvis jeg ikke tager meget fejl.”

Egon nikkede og forsøgte sig med et smil. Det var ikke et vellykket forsøg, men Portner Jørgen tog det i den ånd det var ment.

“Nå, Krofatter Flemming og Krofatter Egon, hvad skyldes alt det besvær med at lave en portal? Jeg har en telefon, ved I nok. I kunne have ringet!”

Det vidste hverken Flemming eller Egon, og ingen af dem fandt det nødvendigt at forklare at formålet med portalen var at spionere lidt inden de tog kontakt.

“Deres portnerhed...” begyndte Flemming, men blev afbrudt af Egon.

“Det er omkring kælderen!”

Portner Jørgens øjne borede sig ind i Egon, og krofætrene fornemmede et svagt smil på portnerens læber.

“Vil I gerne besøge min kælder...?”

“Nej!”, kvækkede Egon og Flemming i kor.

Nu var smilet tydeligt at se på Portner Jørgens læber.

Kun en tåbe frygter ikke en portnerkælder, og få ikke-portnere der er gået ind i en er nogensinde vendt tilbage.

“Det tænkte jeg heller ikke,” lo portneren. “Det er vel Agnes kælder i snakker om? I vil vel ind og hente det skrammel I har liggende der?”

“Skrammel, Deres Portnerhed?”

Flemming så forvirret ud. Det gjorde Egon også, men det gjorde Egon altid, og som oftest fordi han *var* forvirret.

“Men vi har ikke noget liggende i Neurocentrets kælder, Deres Portnerhed”, fortsatte Flemming. “Vi har aldrig været der!”

“Kalder du mig en løgner, krofatter? Eller tror du ikke at jeg ved hvad der sker i min egen bygning?”

Smilet var forsvundet fra Portner Jørgens ansigt. Lyden af et tordenskrald kom igennem portalens glasplade, og lidt efter kom larmen buldrede over himmelen fra retningen af Hammel.

“Der er krofatterteknologi i Agnes kælder. Jeg kan mærke det.”

Han stirrede på de to krofætre—først på Flemming og så på Egon.

“Men nej, ingen krofatter har nogensinde været i min bygning...endnu da...”

Igen kikkede han dybt ind i Flemming og derefter Egon.

“I har måske lyst til at blive de første?”

De to krofætre svarede ikke. Flemming kunne have svaret et ærligt "nej", men for Egon var problemet at han bestemt ikke havde lyst til at være den første krofatter til at gå ind i den kælder, men han jo nok blev nødt til at være det alligevel. At svare så direkte nej på spørgsmålet var næppe den oplagte måde at blive inviteret ind på.

"Der er krofatterskrammel i Agnes kælder. Ingen tvivl om det. Men siger I at det ikke er jeres?"

"Bestemt!" skyndte Flemming sig at svare, nu hvor muligheden for et dementi præsenterede sig.

Portner Jørgen kikkede på Egon.

"Og jeg antager at det så heller ikke er dit, lille Egon?"

Egon rystede på hovedet, for bange til at åbne munden lige nu.

"Nej, det kan jeg se...I taler sandt."

Ingen kan rende om hjørner med en portner. En portner kan altid mærke om nogen taler sandt eller lyver, og kan gennemskue enhver list man kunne forsøge at bruge imod ham.

Han så ud til at være faldet lidt til ro igen, og hvis man kikkede rigtig godt efter, så kunne man skimte smilet der var på vej tilbage.

"Men monstro I så vil hjælpe mig med at slippe af med det bras? For jeg gider ikke at have det liggende længere!"

"Ja!", udbød Egon, der følte at det nu var hans tur til at bidrage til samtalen.

Nu var der ikke længere nogen tvivl. Et smil var ved at forme sig på Portner Jørgens læber, og han øjenkroge var begyndt at rynke.

"Med den iver, så gør jeg jer vel en tjeneste ved at lukke jer ind, så I kan hente skraldet?"

Nu kunne man se tænderne bag smilet.

Egon var ikke glad ved retningen som samtalen lige havde taget. Hvis han havde været mindre ivrigt, så kunne man måske have udlagt situationen sådan at kro-

fætrene gjorde Portner Jørgen en tjeneste ved at hente den krofatterteknologi der lå i kælderen. Så ville portneren skyldte dem en tjeneste i retur. Men hvis portneren gjorde *dem* en tjeneste, så skulle der betales for det først. Det er et kodeks portnere har levet efter så længe der har været portnere, og det er i ganske lang tid.

Men portner er snedige, og Jørgen var en af landets allersnedigeste portnere. Egon ville aldrig have haft en chance for at snakke situationen hen hvor tjenesten ville gå den anden vej.

Egon accepterede sit tab.

“Deres Portnerhed, øh, hvad skulle De mon have for at lade mig låne en nøgle et par timer?”

En stor kattepine

Portner Jørgens kat var løbet bort, og da portnere ikke er meget for at forlade deres bygninger, så ville han se det som en stor tjeneste—stor nok til at låne en nøgle ud—hvis Egon ville finde den og bringe den tilbage.

Egon havde ikke meget erfaring med katte, men han havde en god fornemmelse af deres generelle størrelse. Så han havde lånt en rulle ståltråd af Flemming, lidt snor og blandet værktøj, og hurtigt flikket et bur sammen, med en låge i den ene ende. Burdet, vurderede han, havde lige den rette størrelse til at fange en kat.

Til lågen havde han monteret en kraftig fjeder, og en krog der forhindrede fjederen i at lukke lågen i. Til krogen havde han endeligt forbundet en anordning der via fjernbetjening kunne afkoble krogen fra lågen. Fjernede man krogen fra lågen ville fjederen trække i selvsamme låge og derved lukke fælden. Ganske snedigt, var det.

Fjernbetjeningen til til fælden havde an han så lodet sammen af dele fra en gammel transistorradio som Flemming havde haft liggende, og pakket sammen i en tændstiksæske. En knap stak ud af siden på æsken, og var det eneste der afslørede at man her havde at gøre med avanceret krofatterteknologi.

Fælden stod nu midt på bordet han havde arbejdet ved, med fjernbetjeningsæsken ved siden af.

Flemming var kommet hen for at se resultatet, og nikkede billigende. Det var måske ikke det ypperste en krofatter kunne have lavet, men det kunne gå an.

“Det ser god ud, Egon.”

Det syntes Egon også.

“Men hvordan får du katten til at gå i fælden?”

“Øh...”

Egon havde været så optaget af at lave lukkemekanismen at han ikke havde overvejet lokkemekanismen.

“Der skal vel en eller anden form for madding til?” tilbød Flemming, der mest kendte til hvordan man fanger fisk, og aldrig selv havde fanget en kat.

“Hvad madding bruger man til en kat?”, spurgte Egon der hverken havde fanget katte eller fisk.

Egon havde engang læst at katte er vilde med kølervæske. Det smager sødt, havde han forstået, og katte kan ikke holde poterne fra det. Han foreslog det til Flemming.

“Er der ikke også noget med at de dør af det?”, sagde Flemming og kløede sig på hagen. Han havde nemlig også hørt om katte og kølervæske—men havde hørt lidt mere end Egon. “Jeg tror ikke portneren låner dig nøglen hvis du slår hans kat ihjel.”

“Det kan der være noget om”, medgav Egon. “Men måske kan jeg lave en anordning så katten kan se og lugte kølervæsken, men ikke komme til at drikke den.”

Det tænkte Flemming lidt over, men sagde så: “hvis katte dør af at drikke kølervæske, så må der være noget andet de godt kan lide at spise som de ikke dør af.”

Det lød rimeligt nok i Egons øre. Der er jo stadigvæk masser af katte rundt omkring, og hvis det eneste de ville have at spise og drikke slog dem ihjel, så skulle der være væsentlig færre.

“Men hvad spiser katte så?”, spurgte han håbefuldt Flemming.

Flemming tænkte sig lidt om. Han elskede selv fisk, og forventede derfor umiddelbart at en kat også ville kunne lide en fisk.

“Fisk vil jeg tro”, tilbød han. “Alle kan lide fisk!”

Heldigvis var der damme omkring Pøt Mølle hvor det var nemt at fange friske fisk. Flemming var lidt af en ekspert, og hjalp Egon. På under en halv time havde de en plastikpose fuld af stadig sprællene fisk, og de syntes begge at de nu havde alt hvad Egon behøvede.

“Smid én af disse fisk i fælden, og katten kommer garanteret løbende”, sagde Flemming og mente det.

Egon var lige så sikker som Flemming, og han pakkede fælden og fiske-poseden i bagagerummet på Det Hvide Lyn.

Han var klar til at finde og fange Portner Jørgens kat. Han skulle bare sætte fælden det rigtige sted.

Portner Jørgen havde fortalt de to krofætre hvor katten var løbet væk fra, og hvor at han de sidste par dage havde set den luske rundt.

Egon parkerede bilen bag Neurocentret og fandt kattefælden frem fra bilen. Den ellers så konstante nedbør var ophørt, og det var perfekt vejr til at gå på kattejagt.

Han fik bakset buret under den ene arm, imens han holdt posen med fiskene Flemming havde fanget i den anden hånd, og trissede så over til gyden hvor fælden skulle sættes. Satte den gjorde han, lagde en frisk fisk i buret, og spændte fjederen så lågen var klar til at klappe.

Han så sig omkring for at finde et gemmested hvorfra han kunne sidde klar til at klappe lågen i, når katten var gået ind til fisken. Han kunne ikke sidde for tæt på, for katte ser nemmere igennem krofatterforklædninger end mennesker, men han kunne omvendt heller ikke sidde for langt fra fælden, for han ønskede kun at fange Portner Jørgens kat, og ikke en tilfældig kat.

Hvis katte elskede fisk, som Flemming mente at de nok ville, så ville alle katte i området jo flokkes til, og han måtte sørge for at kun den rette kat fik fisken og blev fanget. Derfor havde han udklækket en snedig plan for at holde uønskede katte væk. Han var ret ferm til at skyde med pusterør, og enhver kat der ikke skulle fanges ville han skyde på snude indtil den rendte væk.

Egon fandt en busk, ikke for fjernt fra og ej heller for tæt på fælden, og satte sig bag den. Han tog et pusterør op af inderlommen og ammunition i form af en pose af frosne ærter som han havde fået af Flemming. Tændstikkeæskan med fæl-

dens fjernbetjening lagde han på jorden ved siden af sig. Han var klar til at holde andre katte væk, og til at fange Portner Jørgens.

Der var nu gået fire timer, og han var næsten løbet tør for frosne ærter. Der var forbløffende mange katte i Hammel, og han havde fået helt ondt i kæber og læber af at skyde efter dem. Men ingen af de der kom snusende omkring passe på beskrivelsen af Portner Jørgens kat. Sort, med hvide poter, og med en hjerteformet hvid plet over næsen.

Mange katte havde været forbi, i et bredt spektrum af farver, men ingen sort kat med hvide poter, og ingen kat med hjerteformede pletter. Egon havde overvejet at fange en tilfældig kat og håbe at Portner Jørgen ikke ville lægge mærke til forskellen, men han havde droppet idéen igen. Hvis der er noget portnere er, så er det opmærksomme på detaljer, og han ville næppe slippe godt fra at forsøge sig med svig.

Han frøs voldsomt. Krofætre er bygget til at sidde i krostuer, gerne med en buldrende pejs, men ikke til at sidde under en busk i vintervej, og han havde glemt at få noget af Flemmings anti-fryse bryg med. Han havde ondt af sig selv, som kun en krofatter kan have.

Men just som han skulle til at give op, så så han, rundt om hjørnet af Neurocentret, et sort kattehoved, med en hjerteformet plet over snude, titte frem.

Portner Jørgens kat!

Det måtte være den rigtige kat. Den passede perfekt på beskrivelsen.

Håbet fossede ind i Egon, men desværre blot for hurtigt at fosse ud igen. For da katten kom nærmere gik det op for ham hvor stor den var, og hvor lille fælden forholdsvis var.

Da katten dukkede frem bag hjørnet så den ikke så stor ud, men den slags kan snyde. Det vidste Egon egentlig godt. Som krofatter havde en en god forståelse af perspektiv. En ting der ser lille ud, kan være lille og tæt på, men også have en ganske betydelig størrelse hvis den er langt nok væk.

Tag solen, for eksempel. De dage, hvor man kan se den hænge på himlen i Danmark, ser den ikke ud til at være meget større end en tommelfingernegl. Men det er perspektivet der snyder. Faktisk er solen ganske stor–større end en varevogn i hvert fald. Måske betydelig større endnu.

Som Portner Jørgens kat valsede frem mod fælden fik Egon en unødvendig men ganske overbevisende demonstration af denne effekt. Først så katten lille ud. Så så den stor ud. Så så den *rigtig* stor ud!

Egon havde aldrig set en puma. Hvis han havde, så ville han måske have sluttet at Portner Jørgens kæledyr var mere puma end huskat.

Men korrekt zoologisk taksonomisk klassifikation ville hverken gøre situationen værre eller bedre. Kendsgerningen var, at denne store kat aldrig ville kunne komme ind i den lille fælde.

Hvad den til gengæld kunne, uden nogen form for besvær, var at stikke poten ind igennem fældens låge og fiske fisken ud. Så det gjorde den. Og så løb den ellers væk igen.

Nu var dyre råd gode.

Måske havde Flemming nogen...

Flemming havde ikke mange gode dyreråd.

Desværre.

“Jeg ved som sådan mest noget om fisk”, forklarede han. “Dem har jeg fanget mange af, men jeg har aldrig fanget en kat. Da slet ikke en kat af det format du beskriver.”

“Du tror ikke det kan klares med et større bur? Måske noget kraftigere stålråd?”

Flemming tænkte lidt over det, og rystede så på hovedet.

“Jeg tror sådan set godt at et større bur kan klare det, men et bur af den nødvendige størrelse vil du slet ikke kunne pakke i din bil.”

“Næ...”

“Og sætter du fælden med et større bur, så tror jeg at du vil påkalde dig for meget opmærksomhed. Du har vel ikke lyst til at stå og skulle forklare hvad du laver med en kæmpe kattefælde midt i byen?”

Det havde Egon ikke, nej.

“Men det er muligt at jeg kender en der kan hjælpe.”

“Kender du en kattefanger?”

Egon turde næsten ikke håbe at han kunne være så heldig. Det var han heller ikke.

“Ikke en kattefanger, nej. Men en rottefænger!”

Rottefængereren fra Hammel

“Det er den forkert type dyr” påpegede Egon. “Katte og rotter er slet ikke det samme. De ligner hinanden lidt, med en snude, fire ben, og en hale, men ellers har de ikke meget tilfældes.”

Han tænkte lidt over det, og tilføjede så: “Og jeg tror generelt at katte er større end rotter. Denne her er i hvert fald.”

“Det kan være, Egon, men ham her, han ved noget om *alle* slags dyr. Der er bare flere penge i at fange rotter end katte, så det er det han gør mest i.”

Egon havde ikke noget at sige til det, og han havde heller ikke nogen bedre idé, så modvillig gik han med til at søge hjælp hos Flemmings rottefænger.

Flemming kendte rottefængereren særdeles godt—han var en hyppig gæst på Pøt Mølle, når kroen ellers var åben—og han tilbød at køre med Egon hen til rottefængerens hus, og se om de ikke kunne få hans hjælp som en vennetjeneste.

Det lød godt i Egons øre, da han ikke selv havde mange penge at betale for kattefangst med, og tvivlede på at Rådet ville refundere hans udgifter.

De satte sig ind i Flemmings bil—Flemming havde ikke meget tiltro til at Det Hvide Lyn ville kunne klare bakkerne, og da det var en berettiget mistillid så Egon ikke nogen grund til at tage en diskussion omkring det. Og så kørte de ellers efter hjælp.

Det var en længere køretur, specielt igennem sneen som himmelen så rundhåndet havde spredt over landskabet. Rottefængereren boede i et nedlagt landbrug et godt stykke uden for Hammel, og da de kørte af landevejen og ind imod gårdspladsen tænkte Egon at selv Hammerumsherreds Kro så velholdt ud i forhold til rottefængerens hjem.

Hovedbygningen så særdeles faldefærdig ud, og lignede faktisk mest et hjem for rotter og ikke for mennesker. Den gule maling på murene skællede og der var flere store huller i taget. Ragelse flød på begge sider af den lille grusvej der førte ned til bygningen, og selve gårdspladsen kunne man tro var en losseplads, hvis man ikke vidste bedre.

Som for at undgå den forvirring hang et stort skilt på bygningen, på muren der pegede ud mod landevejen: "Hammel Rottelokker".

"Lokker?"

Egon så eftertænksom ud da de stod ud af bilen.

"Er det ikke mest noget man gør med børn?"

"Jo, eller computere, men så staves det med 'g'."

"Jeg arbejder ikke med børn længere", sagde en stemme bag dem.

Egon spjættede da han hørte den uventede stemme bag sig; Flemming så ud til at tage det mere roligt.

"Ole! Godt at se dig igen," sagde Flemming og brød ud i et bredt smil.

Han tog et skridt frem og rakte hånden frem, stoppede så sige selv, sænkede hånden, og to et skridt tilbage igen.

Om det var fordi det gik op for ham at han faktisk ikke havde lyst til at give hånd til rottefængerens, eller fordi han huskede sundhedsmyndighedernes anvisninger om at lade være, kunne Egon ikke bedømme, men Egon besluttede sig for heller ikke at give hånd.

"Min ven her, Egon," fortsatte Flemming, "har et problem som vi tror du lige er manden til at hjælpe med."

Egon så Ole Rottelokker an. Det var vel en mand, jo, men der var unægteligt også noget andet i ham. Hans stikkende øjne og fremtrædende fortænder minde Egon mere om en gnaver end en primat, og Egon ville være parat til at vædde op til flere øl på at mindst en af rottefængerens nærmeste forfædre gik på fire og ikke to ben.

Heldigvis havde racerenhed aldrig vægtet synderligt på Egons meninger om folk. Det gjorde det sjældent for krofætre, der generelt holdt lige godt af alle der betaler deres regning til tiden. Men han kunne godt se nytteværdien af et vist slægtskab til rotter, hvis man arbejdede i denne branche. Spørgsmålet var så blot om det også var til nytte hvis man skulle fange en kat.

"Jaså," spurgte rottefængerens, "og hvad er det så et problem?"

"Det er en kat," svarede Egon. "Jeg prøver at fange en kat. Men en kat af ganske betydelig størrelse."

"Katte, store som små, kan være vanskelige at fange." Rottefængerens nikkede. "Men oftest kan det klares med fisk i en fælde."

"Det var det første vi forsøgte! Men katten var for stor. Alt, alt for stor."

"Eller også var fælden for lille! Hvor stor var din fælde?"

Egon viste med armene hvor høj, bred, og lang fælden var. Det var rottefængerens tur til at nikke.

"Jo, det er rigtignok en passende størrelse for en kattefælde. Men du siger at den var for lille?"

"Meget!"

Egon brugte fakter til at beskrive den enorme størrelse på katten, for ord alene gjorde ikke størrelsen ret.

"Det er ikke nogen almindelig kat, det kan I have ret i".

Rottefængerens kløede sig på hagen og kikkede fra Egon til Flemming og tilbage igen.

"Der er noget som I ikke fortæller mig... hvis kat er det som I prøver på at fange?"

"Øh, det er..."

"Jeg kender kun én kat af den størrelse i området, og jeg håber ikke at det er den I prøver at stjæle!"

"Jamen, det er..."

“For det er rent selvmord at prøve at stjæle Portnerens kat! Og jeg har meget at leve for.”

Egon kikkede på landejendommen og bjergene af skrald der flød i gården og kunne ikke lige se hvad det var som rottefængerens havde at leve for, men det fandt han ingen grund til at kommentere på.

“Jamen, vi forsøger ikke at stjæle katten *fra* Portneren—vi prøver at fange katten *for* portneren.”

“Ser man deet... er portnerens kat løbet bort? Og I forsøger at fange den igen?”

Rottefængerens klædede sig i nakken og studerede de to krofætre.

“Ja, der er I to nok på dybt vand.”

“Og netop derfor tænkte vi på dig, Ole,” brød Flemming ind. “Hvis nogen kan fange den kat, så må de være dig.”

“Ja, det skulle jeg nok kunne klare... og det vil ikke skade at være på god fod med portneren.”

Det havde Ole Rottelokker ret i. Der er altid en god idé at være på god fod med de lokale portnere. Alternativet, at være på dårlig fod med en portner er lidet ønskværdigt.

“Kan du så hjælpe?” spurgte Egon med håb i stemmen.

“Det vil jeg tro. Lad mig hente mit udstyr, og så tager vi på kattejagt.”

Udstyret viste sig at være en lille aflang æske, som rottefængerens sad og kærtegnede på køreturen tilbage til Hammel. På vejen forhørte han Egon om hvor han havde set katten, hvordan den havde opført sig, hvor den var løbet hen efter at den havde tømt fælden, og mange andre ting, som han lod krofætrene forstå var vigtige at vide for en succesfuld kattefanger.

I Hammel parkerede Flemming bilen et godt stykke fra Neurocentret, og Egon udpegede for rottefængerens hvor han havde set katten. For Egons utrænede øjne havde sneen skjult alle spor af hvor katten havde været, men det lod ikke til at være et problem for rottefængerens at læse dem. Han gik lidt rundt og mumlede for sig selv mens han læste de skjulte spor i sneen, og kom så tilbage til de to krofætre.

“Planen med at lokke katten til med en fisk var ikke dårlig,” forklarede han dem, “for katten gik tydeligvis lige efter lokkemadden. Det eneste svage punkt i planen var at forsøge at fange den i et bur. Det virkede tydeligvist ikke.”

Egon nikkede. Det mente han også var præcist det han havde forklaret rottefængerens tidligere, så han var ikke synderligt imponeret over analysen.

“Vi kan gøre det samme igen”, fortsatte rottefængerens. “Vi lokker katten til med en fisk, men denne gang, når den dukker op, så lader I mig om at tæmme den.”

Med de ord åbnede han sin lille æske og tog en simpel tværføjte ud.

Flemming, der havde kendt rottefængerens længe, nikkede anerkendende, men Egon stirrede tvivlende på fløjten.

“Er planen så at give den et gok i nøden når den dukker op? For så tror jeg at fløjten er for lille til netop denne her kat.”

“Man kommer sjældent langt ved at gå rundt of gokke folk eller fæ i hovedet, og da slet ikke med fløjter. Nej, dette er ikke en gokkefløjte men en lokkefløjte.”

Man kunne tydeligt se på Egons ansigt, at han ikke forstod et ord af hvad der var blevet sagt. Rottefængerens kunne i hver fald, og han satte fløjten til læberne og spillede et par strofer.

For Egon var det som om at styrehuset i hans hoved blev overtaget af en anden, og uden på nogen måde at ønske det begyndte han at danse rundt om sig selv. Det var ikke noget kønt syn, og da rottefængerens holdt inde med at spille, så stoppede det da heldigvist også.

Egon sundede sig et par sekunder og kikkede så spørgende på rottefængerens, der brød ud i et stort smil.

“Bare lad mig om at tæmme dyret. Når han er lokket hertil, så spiller jeg, så bliver katten kærlig som en killing, og så er alt hvad du skal gøre at samle den op.”

Imens Egon dansede rundt havde Flemming hentet posen med fisk, som han havde været forudseende nok til at tage med i bagagerummet. De lagde lokkemad ud, hvor rottefængerens instruerede dem til, og derefter var det bare at vente på at den rette kat ville komme forbi.

Heldigvis tog det ikke så længe denne gang, som da Egon havde forsøgt sig alene tidligere på dagen. Der var ikke gået mere end tyve minutter, og rottefængerens havde ikke fløjtet mere end to andre katte væk, da portnerens enorme kat kom listende om et hjørne.

Rottefængerens satte fløjten til læberne og begyndte at spille, og idet han gjorde dette vente katten retningen bort fra lokkefisken og mod de tre kattejægere.

Da katten var en god meter fra dem nikkede rottefængerens til Egon, der gik hen og samlede katten op. Den var lige så tung som den var stor—de to ting følges ofte ad—og Egon fortrød at have løftet med ryggen og ikke med benene, som han som krofatter jo vidste at han burde.

Men katten var ganske rolig, og kæmpede ikke imod. I stedet begyndte den at spinde. Det var en imponerende lyd, der ville have gjort et savværk misundelig i ren volume.

Egon var så overrasket over at planen havde virket, at han ikke rigtig vidste hvad han skulle sige.

“Nå, jamen...” fik han fremstammet, “så skal vi vel bare gå hen og afleveret dyret til portneren?”

De to andre stivnede, og tog så begge et skridt væk fra Egon. Rottefængerens glemte helt at fløjte, og katten begyndte at røre på sig.

“Jeg hjalp med at fange katten, men at gå hen til en portner var ikke en del af aftalen!”, sagde rottefængerens, og spillede et par strofer for at holde katten rolig. “Jeg kan følge dig hen til døren, så dyret ikke vågner imens, men så smutter jeg altså. Du har måske en aftale med portneren, men jeg har ikke, og jeg elsker livet for meget til at påkalde mig hans opmærksomhed!”

“Og jeg, øh, jeg må hellere holde øje med at ingen stjæler bilen mens I er væk, så...” sagde Flemming og begyndte i hastige skridt at gå imod bilen, så der ikke var nogen fare for at han skulle blive overtalt til at komme med.

Egon nikkede. Han forstod dem godt. Hvis han havde valget ville han heller ikke gøre noget så selvmorderisk som at ringe på hos en portner, men han havde ikke noget valg. De andre havde, og der var ingen grund til at de skulle løbe den samme risiko som ham selv. Han forstod dem, men ønskede inderligt at han ikke ville skulle være alene med Portner Jørgen.

Han hankede op i sig selv og i katten, stivede nerverne af, og begyndte at gå langs Neurocenter bygningens mur og rundt om hjørnet. Portner Jørgen havde bedt ham om at bringe katten til bagdøren, og omend Egon helst af alt ville lade være, vidste han også at han ikke kunne slippe, og ønskede så andenmest at få det overstået så hurtigt så muligt.

Rottefængerens gik to-tre meter bag Egon og spillede på sin fløjte. Katten spandt stadigvæk.

Egon rundede det sidste hjørne før bagindgangen, og der så han en lille trappe der gik ned til en uskyldigtudseende dør. Han tog et par dybe indåndinger og gik videre. Bag sig hørte han fløjtespillet stoppe.

“Nå, men det er så langt som jeg kommer med... men bliver portneren glad for at få katten, og *kun* i så fald, så glem ikke at fortælle at jeg hjalp.”

Egon kikkede sig over skulderen, men der var rottefængerens allerede væk.

Kattens spinden blev svagere, og dyret begyndte at røre på sig i Egons arme.

At tøve nu ville være en fejl, og Egon tog de sidste få skridt hen til trappen. Nu spindede katten ikke længere...

Katten åbnede det ene øje og så på Egon. Den så ikke så fredelig ud længere, nu hvor musikken ikke holdt den trællebundet.

I to hurtige spring var Egon ved bunden af trappen. Der var en ringklokke.

Med hænderne fulde af en kat der blev mere og mere urolig kunne Egon ikke umiddelbart ringe på. Han fik bakset lidt rundt på dyret, der ikke blev mere rolig af den grund, og med ryggen mod døren lykkedes det ham at trykke på ringklokken med venstre albue.

En klokke, der lød mere som hørte den til i en domkirke end ved en kælderdør, ringede bag ham.

Det tog katten åbenbart som et signal til kamp, og den vred sig som kun katte kan, alt imens den fandt sine klør frem fra gemmerne under poterne.

Egon holdt ved så godt han kunne, men det er de færreste der kan holde på en kat der ikke vil holdes på. Har katten ydermere klør der hver især overtræder knivloven er det færre endnu. Egon kæmpede for at holde ved, men han var ikke en af de få.

Han vidste at kampen var tabt på forhånd. Han skreg af smerte mens katten skar dybe rifter i hans ene arm og hans anden skulder. Men desperationen smertede mere end de fysiske sår. Han var kommet så tæt på, og så skulle han miste katten nu!

Han kunne ikke holde ved længere. Han måtte give slip...

Og netop som han gav op skød en arm i et blått ærme forbi hans hoved, og en mægtig nævne greb kattens nakkeskin og løftede den op af arme Egons arme.

Katten faldt øjeblikkelig til ro. Egon følte en lettelse over at være blevet reddet, men det varede kun ganske kort, indtil det gik op for ham hvem der måtte være redningsmanden.

Egon snurrede hurtigt omkring sig selv så han ikke stod med ryggen til Portner Jørgen, hvilket betyd at han nu stod nærmest næse mod næse med portneren. Det kunne han alligevel ikke håndtere, så han faldt bagover og slog røv og albuer imod trappen. Det gjorde muligvis ondt, men hans hjerne var for travlt med at panikke til at registrere det.

"Nå, krofatter, jeg kan se at du fandt min kat."

"Gahh?!"

Det var måske ikke det mest begavede svar, men hvem af os ville klare os bedre, liggende blødende i sneen på en kældertrappe med en portner der, i sin kansasklædte magt, tårner sig over os? I den situation var det imponerende at Egon kunne forme lyde.

"Jammen en aftale er jo en aftale, så..."

Portner Jørgen fandt et nøglebundet frem og rodede igennem det, indtil han fandt en skindende Ruko serie 1200 nøgle, som han viklede ud af bundet.

"Her er nøglen til Agnes kælder."

"Gah?"

"Glem nu ikke hvor den høre hjemme!"

"Gah!"

"Sørg for at bringe den tilbage her til i morgen!"

"Gah!"

Og med det vendte Portner Jørgen rundt, med katten på slæb gik han ind i sin bygning igen og lukkede døren bag sig.

Hammels hemmelighed

Med Portner Jørgens nøgle i lommen stod Egon på fortovet på den anden side af vejen fra Hammel Neurocenter. Det var blevet mørkt igen—hvilket ikke siger meget i den danske vinter—og sneen faldt omkring ham.

Hans højre arm og venstre skulder smertede fra hvor katten havde kradset ham. Flået ham, ville måske være en mere passende beskrivelse. Han rystede stadig lidt efter mødet med Portner Jørgen. Men der var ingen tid at spille. Han havde kun nøglen indtil næste dag, så ville han undersøge den hemmelige kælder, så var det nu.

Der var ingen andre omkring ham. Vejen var lige så øde og forladt som Egons kærlighedsliv. Alligevel kikkede han sig grundigt om inden han krydsede vejen og sneg sig ind langs bygningens mur, ned mod nøglehullet og den skjulte dør der ville lede ind til Agnes kælder og Hammels dybeste hemmelighed: Neurocentrets mikrobiologiske laboratorium.

Der var ingen spor i sneen foran ham. Hvis der var nogen i kælderen nu, så havde de været der længe nok til at sneen havde dækket deres spor, men Egon havde kørt forbi Agnes hus på vejen til Neurocentret og set lys i vinduerne.

Der kunne selvfølgelig være andre der havde adgang til den hemmelige kælder, men det havde ikke lydt på Portner Jørgen til at der var andre end Agnes der brugte kælderen. Så Egon havde en god fornemmelse af at han ville kunne undersøge den uforstyrret.

Da han nåede frem til døren fiskede han nøglen op af lommen og viskede sneen fra nøglehullet.

Han tog en dyb indånding og stak nøgen i hullet. Nøglen passede. Selvfølgelig gjorde den det—en portnernøgle passede til alle låse i portnerens bygning. Der havde ikke været nogen grund til at frygte andet.

Han drejede nøglen.

Klik!

Der skete ikke umiddelbart noget, hvilket Egon tog som et godt tegn.

Han stod lidt og lyttede.

Så skubbede han på muren, og lydløst begyndte den at svinge indad.

Bag døren var en kort gang med en anden dør for ende. En lyskontakt sad på væggen til højre for døren, netop dér hvor den slags kontakter altid sidder. Egon tændte lyset, gik ind i gangen, og skubbede døren i bag sig.

Han tog tre skridt og var fremme ved den anden dør. Dette var en ganske almindelig dør, med et håndtag, som gik ned da Egon trykkede på den.

Så Egon greb håndtaget og åbnede døren.

Bag døren lå laboratoriet!

Det var et imponerende laboratorie, selv for en krofatter. Rundt langs væggene stod der store brummende maskiner af rustfrit stål. Og hvor der ikke stod brummende maskiner var der hylde, fyldt med så mange dimser og dutter som hjertet kunne begære. Reagensglas og kolber var der også rigeligt af. Flere fyldt med farvestrålende kemikalier.

Midt i rummet stod tre lange borde. Disse var ligeledes fulde af kolber, kemikalier, dimser og dutter. Der var ikke en ledig overflade at se.

Dette var et laboratorie efter Egons hjerte, og han stod en stund i stilhed og beundrede det.

Desværre havde Egon ikke meget forstand på kemi og mikrobiologi, så han vidste ikke hvordan han skulle gribe eftersøgningen an. Man kunne, med rette, sige at han skulle have tænkt på det noget før, men det havde han ikke gjort.

Han havde haft for travlt med at finde ud af hvordan han kunne komme ind i kælderens til at bekymre sig om hvad han så skulle gøre hvis det lykkedes. Nu stod han så der, og lignede en hund der efter at have jaget biler hele sit liv, pludseligt har fanget en. Helt blank på hvad han så skulle gøre med bæstet.

“Nå, hvad man ikke har i hovedet må man have i hænderne”, tænkte Egon. Han kunne altid prøve at gå metodisk frem, gå fra hylde til hylde, vende og dreje alt, og håbe på at noget ville dukke op. Så det begyndte han på.

Først gik der en time, og så gik der to, mens han gik fra dims til dut, samlede dem op, drejede dem rundt, og satte dem ned igen.

Håbet var så småt begyndt at svinde da han fik øje på hvad der lignede en større kasse under et stykke stof, et par hylder længere henne.

Egon debaterede kort med sig selv, om hvorvidt han skulle fortsætte systematisk, eller om han skulle kikke under stoffet nu. Meget godt kan man sige om en struktureret tilgang til en undersøgelse, men det var blevet ret ensformigt, og det kasseformede stof så meget indbydende ud.

Resolut rejste han sig og gik over til den anden hylde. Han kunne altid gå tilbage og være metodisk igen, men lige nu lokkede dette her mere. Nu skal man aldrig blot flå et tæppe væk når man ikke ved hvad der er under det. Det havde Egon lært af bitter erfaring. Så han løftede forsigtigt et hjørne op og kikke under tæppet.

Det lignede en poleret trækasse. Det så ufarligt nok ud, så han fjernede mere af stoffet, og en messingplade med en hasp kom til syne. På pladen var en indgravning af et skældyr!

Egon fjernede resten af stoffet over kassen, samlede trækassen op og slæbte den over til det nærmeste bord, hvor han forsigtigt satte den ned.

Han tøvede et par sekunder.

Kassen gjorde ikke noget.

Så, resolut, åbnede han haspen og derefter forsigtig kassen.

Dette var endegyldig bevis for at en krofatter–eller kromutter–var indblandet. Kassen var fuld af glasrør og kolber, forbundet på forvirrende måde som Egon ikke forstod, og omkring dem ledninger, kontakter og microchips loddet så grundigt sammen at hver eneste komponent måtte have mindst ti forskellige funktioner samtidig.

Et typisk menneskeligt design lader hver komponent, med enkelte undtagelser, have en og kun en funktion. Jo flere uafhængige funktioner en komponent har, jo sværere bliver det at designe, forbedre og vedligeholde en dims. For mennesker. Men ikke for krofætre. En krofatter ser lige igennem kaos og ser det som ineffektiv hvis man ikke får hver komponent til at lave så meget som muligt, når nu man har komponenten med i designet allerede.

Dette har var klart korfatterteknologi. Ingen anden ville kunne have lavet det.

Egon kunne ikke på stående fod se hvad kassens funktion var. Det er en ulempe ved korfatterteknologi–det er som oftest kun et intuitivt design for den der lavede det. Men han var ikke i tvivl om at dette var et afgørende bevis.

Hvis han fik dimsens til Rådet, så kunne de måske regne ud hvad den gjorde. De andre medlemmer var trods alt noget kløgtigere end ham selv, det havde han selvindsigt nok til at vide. Og måske ville designet afsløre noget om designeren. Alle krofætre har deres egen måde at designe på, så unikke som fingeraftryk, og havde Rådet dette design i deres database, så ville de vide hvem den skyldige var.

Egon lukkede kassen igen, skyndte sig over til hylden hvor han havde efterladt stoffet, tog det tilbage til bordet og viklede det om kassen. Tog kassen under armen, kikkede sig hurtigt omkring i laboratoriet for at sikre sig at han ikke havde overset andet, og gik så ud af den lille gang og ud af kælder døren, ud i den snefyldte gyde.

Da Egon vendte sig for at lukke døren bag sig hørte en hurtige skridt bag sig, men før han havde tid til at reagere blev han grebet bagfra, og en klud blev presset imod hans ansigt.

Alting gik i sort.

Bagbundet i bagagerummet

Æter? Hvem helvede render rundt med æter disse dage?

Disse var tankerne der løb igennem Egons smertende hoved da han kom til bevidsthed. Som krofatter kendte han sin alkohol, og han var bestemt blevet bedøvet med æter. Det er bare ikke en alkohol folk som sådan løber rundt med, så hvem havde bedøvet ham?

At det ikke var det mest presserende spørgsmål gik op for ham få sekunder senere, da han forsøgte at bevæge sig og opdagede at det kunne han ikke.

Hans hænder var bundet fast på ryggen af ham, men selv hvis de ikke var, så ville han ikke have kunnet bevæge dem meget, for vægge pressede på ham fra alle fire sider. Han åbnede øjnene og opdagede at han heller ikke kunne se noget. Et vigtigere spørgsmål var nok: hvor var han?

Dét spørgsmål kunne han så selv besvare ganske kort efter. Han var i en lille kasse, men en kasse der bevægede sig, og til tider gjorde hop der fik hans værende knold til at værke endnu mere. Der var motorstøj og en svag lugt af udstødning.

Selv i Egons æterpåvirkede tilstand kunne hans hjerne lægger alle disse hints sammen og få det facit at nogen havde smidt ham bag i en bil, og var nu ved at køre ham et sted hen.

Han kunne selvfølgelig være heldig, og de var ved at tage ham til en overraskelsesfest, men ikke meget talte for det.

Udover Flemming, som han var begyndt at tænke på som en ven, kendte han ikke rigtig nogen i området, og Flemming kunne bare have overrasket ham når han kom tilbage til Pøt Mølle senere.

Rottefængerens virke ikke som typen der ville holde en fest for en han lige havde mødt, og hvis Portner Jørgen havde arrangeret en fest for at fejre Egon, så ville overraskelsen nok tage livet af ham. Det var der ingen grund til at bekymre sig om lige nu.

Hans fødselsdag var også mere end en måned væk, og ingen havde nogen sinde overrasket ham på sin fødselsdag før.

Baseret på al sin livserfaring fandt Egon det mere sandsynligt at de der havde bedøvet ham og smidt ham i et bagagerum ville ham noget skidt, frem for noget godt.

Selv hvis det ikke var tilfældet, så var det nok bedst at planlægge ud fra den antagelse. Det er trods alt bedst at forberede sig på det værste og håbe på det bedste end at gøre det omvendte. Da specielt når man er bagbundet i et bagagerum.

Der var bare ikke så meget at planlægge.

Jo, overordnet kunne han godt komme på en plan. Slip fri og slip væk. Men den plan manglede en hel del detaljer.

Som han lå kunne han ikke komme til at sparke på bagagerummets låg, og under alle omstændigheder ville han ikke kunne få nok tilløb til andet end et venligt tap imod det.

Han prøvede at nå knuderne på de reb hans hænder var bundet med, men de sad for langt oppe ad håndleddene. Ikke at Egon ellers var ferm til knob og knuder, og han ville formentlig ikke have kunnet binde dem op, selv hvis han kunne nå dem.

Efter fem minutter havde han udtømt sine idéer til flugtforsøg og havde opnået præcist ingen ting. Hans hoved gjorde til gengæld stadig voldsomt ondt.

Han affandt sig med at ligge der i den nærmeste fremtid—der var ligesom ikke andet at gøre.

Mens han så lå der og fortrød alle de valg han havde truffet igennem livet, der havde placeret ham i den situation han nu var i, bemærkede han en anden lyd ud over motoren.

De lød som to mandestemmer der skændtes. Når mandestemmer gør det, så er der typisk også to mænd der skændes, så i bedste fald var Egon en imod to hvis det lykkedes ham at slippe fri. Det hjalp ikke på hans humør.

Han kunne ikke mærke nogen aura fra dem. Det var bestemt ikke krofætre, og det følte heller ikke som nogen anden form for mytiske væsner som Egon kendte til. Mest af alt følte det som to ganske almindelige mennesker.

Men hvis det var ganske almindelige mennesker, hvordan havde de så opdaget ham? En krofatter der gemmer sig er nærmest umulig at se for ikke magiske væsener. De fleste magiske skabninger ville faktisk heller ikke have a chance. Så hvordan havde de to mennesker formået det?

Fordømt! Der slog det Egon. Sne!

Nok havde Egon gemt sig så godt, og for en krofatter er det temmelig godt, men han havde ikke tænkt på de fodspor han havde efterladt i sneen.

For de to der var kommet til døren efter ham havde det været tydeligt, ja som nyfaldent sne, at nogen var gået ind af døren og ikke ud igen.

De måtte have ventet uden for, og så slået til da han forlod kælderen igen.

Men hvad ville de med ham? Hvis overraskelsesfesten var taget af bordet, og det mente Egon at den nok var, hvad ville de så?

Det var næsten umuligt at høre hvad de snakkede om, men også kun næsten. En krofatter er fantastisk til at lytte, når ellers han ønsker det, og lige nu ønskede Egon overordentligt meget at høre hvad de to mænd sagde.

Han lukkede øjnene, ikke at det gjorde den store forskel i det kulsorte bagagerum, og koncentrerede sig. Langsomt faldt alle andre sanseindtryk bort. Bilens bevægelse, lugten af udstødning, smerten fra æterhovedpinen. Det eneste der var tilbage var lyd, og som lyden af motoren svandt bort kom stemmerne klart igennem.

"...forstår ikke hvad det er vi skal med ham?", kom en lys, lidt fistel stemme.

"Chefen sagde at vi sku' ta' os af alle uve'komne der lusker rundt der, så det er hva' vi ska'", snerrede en hæs mørk stemme.

"Men hvad betyder det? 'Tage sig af'?"

"Ja hva' tror du?"

"Jeg troede vi skulle skræmme dem væk eller noget."

"Måske... eller mer'..."

"Mere? Hvad mener du med mere? Hvad er det lige du siger?"

"Er du dum, eller hva'? Du ka' sgu godt regn' ud hva' det betyder."

Der kom ikke umiddelbart et svar, så Egon vidste ikke om den lyse stemme kunne regne det ud. Egon kunne godt—og gyste.

Bilen gjorde nu et sving, kraftigt nok til at trænge igennem Egons lyttekoncentration. Da han genvandt koncentrationen talte den mærke stemme igen.

"Ok, hold ind her og sæt mig af. Kør ud i skoven og vent. Du ka' ikke holde her. Han vil ik' træk' opmærksomhed til kroen."

Kroen? Var "chefen" en krofatter, og var de ved hans kro nu?

Egon slækkede på lyttekoncentrationen og følte efter en aura. Jo! Der var en klar aura af en kro og en krofatter her.

Men en bildør smækkede, og bilen begyndte at køre væk før han kunne få en god fornemmelse af auraen. Måske ville han kunne genkende den igen, hvis han nogensinde fik chancen, men måske ville han ikke. Han havde ikke haft den nødvendige tid til *rigtigt* at føle den.

Nu var bilen på farten igen, formentlig ind i skoven hvis chaufføren ellers gjorde hvad han havde fået besked på.

Der var ingen stemmer længere, så der havde nok kun været to i bilen til at starte med. Den Lyse Stemme og den Mørke Stemme, og Den Mørke Stemme var gået på kroen.

Det efterlod Den Lyse Stemme, sagde Egons hurtige aritmetik, og det var den stemme der virkede beklemmt ved at "tage sig af" Egon.

Det kunne man tage som godt nyt, så det gjorde Egon.

Hvad han så kunne bruge det til var ikke klart. Han var lige så fanget alene med Den Lyse Stemme som han havde været med begge stemmer.

Egon prøvede igen at nå rebet han var bundet med, og med det samme held som første gang han havde forsøgt. Det fik tiden til at gå, i det mindste.

De havde kørt et lille stykke tid—Egon fandt det svært at afgøre helt hvor længe, for låst inde i et bagagerum er det vanskeligt at bedømme hvor hurtigt tiden går—da bilen stoppede, og dens motor kort derefter.

Der blev stille.

Rigtig stille.

Så still at Egon kunne høre sine egne tanker, og det var ikke sjove sager der løb igennem hans hoved. Den Mørke Stemme ville Tag Sig Af Ham, og der var intet han kunne gøre for at stoppe det. Intet ud over at vente.

Heldigvis, hvis man kan udlægge det sådan, skulle han ikke vente længe. Nok føltes det som en evighed, men det var reelt nok ikke mere end ti minutter at bilen holdt parkeret, før Egon hørte en telefon ringe.

"Ja?"; svarede Den Lyse Stemme.

Der var stille nogle sekunder, mens Den Lyse Stemme lyttede til den anden ende af opkaldet.

"Ja. Ok. Kommer nu."

Så startede bilens motor, og kort efter bilen, og de var på farten igen.

Hvis Egon kunne panikke mere ville han have gjort det, men der var ikke mere at komme efter. Han havde noget optimal panik. Og med det, opgiveness. Han lå nu bare og lå.

Egon kunne mærke bilen holde ind til siden, hvor end dén nu var. Formentlig nær kroen hvor Den Mørke Stemme blev sat af tidligere, for han følte svagt den samme aura som den gang.

En bildør gik op, og bilen gyngede som biler gør når en tung mand sætter sig ind i dem. Så smækkede døren igen.

Egon gav sig til at lytte. Der var ikke så meget andet han kunne.

“Hvad så?”. Det var Den Lyse Stemme. “Hvad sagde chefen?”

“Kør til højre her...”

Det var Den Mørke Stemme der var tilbage.

“Hvad skal vil?”

“Bar’ ligeud nu.”

“Fortæl nu bare hvad chefen sagde!”

“Han vil ha’ ham nakket!”

“Nakket!??”

Den Lyse Stemme steg næsten en oktav, og bilen slog to-tre sving, som havde chaufføren mistet grebet om rattet et par sekunder.

“Hold nu kæft.”

“Men vi kan da ikke bare...”

“Jeg sa’ kæft!”

Det gjorde Den Lyse Stemme så, og Den Mørke Stemme fulgte trop, omend de to nok var tavse af forskellige årsager.

Egon ville gerne have sagt noget, måske bedt for sit liv, men han kunne ikke finde ordene, og selv hvis han kunne, så havde Stemmerne sikkert ikke kunne høre ham. Mennesker er meget dårlige til at lytte, i forhold til krofætre.

Så tre stemmer, en lys, en mørk, og en skræmt, sad tavse mens bilen førte dem ud i natten. Én vidste hvor de var på vej hen, en anden kunne se hvor de kørte, og den sidste, i bagagerummet, kunne end ikke det.

Efter endnu en evighed, for Egon i hvert fald, brød Den Mørke Stemme tavsheden.

“Hold ind her.”

“Jeg vil altså ikke være med til det her! Han har ikke gjort os noget...”

Den Lyse Stemme var stadig højere end første gang Egon hørte den.

“Så må jeg vel os’ ta’ mig af dig?”

Den Mørke Stemme var ikke mørkere, men den havde også været mørk nok til at starte med.

Der kom ikke noget svar fra Den Lyse Stemme. Men bilen standsede.

En bildør gik op, og bilen rokkede på den måde biler gør når en tung mand stiger ud. Meget lig, men dog forskellig fra, den måde biler rokker når store mænd sætter sig ind.

Så gik den anden bildør op, og bilen rokkede da den anden mand steg ud. Ikke så meget som den første; det var nok en lettere vægt bilen ikke længere skulle bære.

“Altså, er du sikker på det her?”

“Hold så for helvede kæft med det der!”

Egon hørte skridt på begge sider af bilen, tunge på højre side og lettere på venstre. De kom ned imod ham. Rundt om bilen. Standsede foran bagagerummet.

Klik, sagde bagagerummets lås, uanfægtet af sagens alvor.

Egon lukkede øjnene. Han havde ingen lyst til at se sin skæbne, når lågen gik op.

Men lågen gik ikke umiddelbart op.

I stedet lød der et hurtigt dunk, og ganske kort efter et mere langtrukket bump.

Et bump, som var nogen faldet omkuld.

Et sekund efter gik lågen endelig op. Egon kneb øjnene sammen, men ikke nok til at skjule at der nu flød lys ind til ham i bagagerummet.

“Hej! Du!”

Det var Den Lyse Stemme.

Egon åbnede forsigtigt det ene øje.

Den Lyse Stemme vidste sig at være en ranglet mand i en vinterfrakke der så ud til at være flere numre for stor til ham. Han havde den ene hånd på bagagerummets låg, og i den anden hånd holdt han en pistol.

Den Mørke Stemme var ikke til at se fra bunden af bagagerummet.

“Vend dig om”, sagde den ranglede mand.

Egon var ikke meget for ligefrem at hjælpe de to mænd med at “tage sig af ham”, men et par vink med pistolen fik ham på bedre tanker.

Hvis du ikke har prøvet det kan jeg fortælle dig at det ikke er nemt at vende sig om på maven hvis du er bagbundet og pakket ned i et bagagerum. Du kan prøve det hvis du ikke tror på mig. Men med besvær og en del prusten fik Egon vendt sig rundt, så han lå og pegede ind mod bilen, med ryggen og de bagbundne hænder ud imod manden med pistolen.

Egon var begyndt at blive forvirret. Det var en hjemmevandt tilstand for Egon, men en skarp kontrast til visheden om sin forestående død.

Hvorfor skulle han vende sig om?

Måske ønskede den ranglede mand ikke at se ham i øjnene når han skød ham, men hvis han skød ind imod bilen, så ville forsikringselskabet garanteret stille spørgsmål.

Skuddet kom da heller ikke. I stedet greb manden hans håndled, og Egon mærkede en kold klinge imellem dem. Med to hurtige bevægelser var Egon skåret fri.

Egon kikkede forsigtigt over skulderen. Den ranglede mand havde taget to skridt bagud, og var ved at lukke en lommekniv. Mens Egon begyndte at vende sig om, pakkede manden kniven væk i sin inderlomme, og fandt pistolen frem igen fra en anden lomme.

Han rettede pistolen mod Egon igen.

“Ud af bilen!”

Egon adlød. Hvad skulle han ellers.

Da han stak hovedet ud af bagagerummet for at kravle ud så han at der lå en enorm bevidstløs mand bag bilen. Udelukkelsesmetoden tilskrev hvem var.

Den ranglede mand måtte have slået Den Mørke Stemme ud. Det gav Egon håb. Hvis den ranglede mand ville skyde ham, så kunne han have gjort det uden at blive uvenner med den anden mand, og den anden mand lignede ikke en man havde lyst til at være uvenner med.

Egon hoppede ud af bilen, og kikkede afventende på den ranglede mand.

“Gå over på den anden side af vejen!”

Manden viftede med pistolen, som for at indikere hvor den anden side af vejen var. Egon kunne godt gennemskue vejens geometri, og krydsede den til den anden side.

Den ranglede mand giv imens frem til føresidedøren på bilen og åbnede den.

“Du har aldrig set mig, ok?”

Egon nikkede, i strid med sandheden.

“Hvis jeg var dig”, fortsatte den ranglede mand, “så ville jeg forsvinde fra Ham-mel. Det gør jeg i hvert fald selv. Du har ikke lyst til at se hvad de gør ved dig hvis de fanger dig igen!”

Det havde han ret i. Egon havde ikke lyst til at se hvad der ville ske.

Manden startede bilen, og så hurtigt man nu kan når man kører på en is og snedækket skovvej, forsvandt han ned ad vejen.

Tilbage stod Egon, på en skovvej langt fra alting, uden nogen idé om hvor han var, eller hvordan han skulle finde hjem. Det eneste han ønskede var at finde tilbage til Pøt Mølle, ringe til Rådet og fortælle dem hvad der var sket, hoppe i Det Hvide Lyn og så ellers forsvinde fra Østjylland for altid. Den slags her skete ikke i Herning, og han savnede Herning og Hammerumsherreds Kro mere end nogensinde før.

Han vidste ikke hvilken retning han skulle gå i, men det kunne han bekymre sig om senere. Så længe Den Store Mand med Den Mørke Stemme lå der, så skulle

han bare væk. Han fandt en krone i en lomme. Plat for retningen bilen var kørt i, krone for retningen de var kommet fra. Det blev krone.

Smugkro i skoven

Egon løb.

Væk fra den store mand der lå i sneen. Væk fra hvor han næsten havde mistet livet.

Han løb ikke særligt hurtigt, for det kunne han ikke på den isede skovvej, og i mørket var risikoen for at falde for stor. Han ville væk, men det tjente ikke noget formål at spurte hundrede meter, og så ligge med en forvreden fod og jamre indtil manden vågnede, eller indtil han døde af frost, hvad der end ville komme først.

Men han løb. Uden at vide hvorhen. Bare væk.

Han løb indtil han ikke kunne mere. Da han ikke længere kunne løbe, så gik han. I vinternatten ville det betyde døden at stå stille.

Til at begynde med fulgte han sporene fra bilen der havde kørt ham herud, men sneen dækkede dem mere og mere som tiden gik, og snart var der ikke nogen spor at følge. Så fulgte han bare vejen. Og når vejen delte sig, tog han en tilfældig retning.

Der er ingen rigtig store skove i Danmark, og før eller siden ville han finde ud. Så længe han kunne holde sig varm, og skjult fra skumle typer der ville ham til livs, så skulle det nok gå. Det blev han i hvert fald ved med at fortælle sig selv.

Som natten gik blev hans indre stemme dog mindre og mindre overbevisende.

Egon var snart klar til at give op. Han var træt, kold, og fortvivlet. Han kunne ikke mere.

Grøften ved siden af vejen så indbydende ud. Der kunne man godt lægge sig lidt. Tage chancen med frosten.

Han rystede på hovedet. Han måtte kæmpe imod modløsheden.

Han så op, og følte den første gnist af håb i mange mørke timer—på himlen fornemmede han en forandring. Den virkede lidt lysere.

Egon kæmpede sig til at gå lidt længere, og holdt alt i mens øje med himmelen. Jo, den var ved at blive lysere. Morgenen var på vej. Han havde overlevet natten.

Han var stadigvæk fanget i skoven, men når lyset kom ville han bedre kunne orientere sig selv, og derfor have en bedre chance for at finde ud. Og måske ville han kunne høre trafik, som han så kunne gå i retning af.

Som morgenlyset bredte sig voksede håbet i Egon. Hans trin blev lettere. I stedet for kun at tænke på sit livs elendighed, fortidig såvel som nutidig, begyndte han at koncentrere sig om sine omgivelser. Kikke efter kendetegn han kunne bruge til at slippe ud af skoven. Begyndte at lytte efter tegn på liv, som han kunne bevæge sig imod.

Og han hørte noget!

Et godt stykke væk, men det lød som længere nede af den vej han gik på, var der stemmer.

De var for langt væk til at han kunne høre hvad de sagde, men det var bestemt stemmer.

Egon fortsatte ned ad vejen, lidt hurtigere end før.

Stemmerne blev tydeligere, og han kunne nu også høre hvad der lød som klirren med glas. Han var stadigvæk for langt væk til at høre hvad der blev sagt, men imellem træerne, et godt stykke længere fremme, kunne han se bevægelse.

Egon standsede op.

Oven på nattens oplevelser var Egon ikke klar til straks at løbe hen og give sig til kende. Han ønskede inderligt at finde nogen der kunne hjælpe ham ud af skoven og hen til Pøt Mølle, så han kunne komme endeligt væk fra Hammel og hjem til Herning. Men stemmerne længere fremme *kunne* jo være i ledtog med dem der havde kidnappet ham aftenen før.

Statistisk set var chancerne for det små, men han havde fået en dårlig fornemmelse af det der lå foran ham, og den fornemmelse var vokset som han kom nærmere.

Det var måske bedst lige at se situationen an, før han gav sig til kende. Bare for at sikre, at han ikke gik lige tilbage i løvens hule, efter at have flygtet fra den hele natten.

Egon besluttede sig for i stedet at snige sig imellem træerne hen mod stemmerne, og tage et nærmere kik.

Der var faldet så meget sne på ham i løbet af natten at han var godt camoufleret i skovbunden—og hvis vi skal være ærlige havde han også rullet i sneen et par gange, hvor vejen havde vist sig at være særligt glat, hvilket også hjalp ham med at ligne en snedækket skovbund. Så det var en nærmest usynlig Egon der nu krøb frem mod stemmerne.

Da han kom nærmere så han at stemmerne kom fra tre mænd der var ved at slæbe kasser fra en varevogn og ind i en lille bygning der lignede, og formentlig var, en jagthytte. Men det var ikke hvad han så, der bekymrede ham. Det var hvad han følte. Han fornemmede nu klart en aura af en anden krofatter.

En krofatter kan altid mærke når han er nær en anden krofatter, eller nær en kro som en krofatter kalder hjem. Her var en aura af begge dele, men begge var svage og den ene føltes forkert.

Hvis der havde været en krofatter i nærheden nu, så ville Egon have følt det kraftigere. Krofætre kan mærke hinanden på lang afstand, og var der en krofatter i hytten foran ham nu, så ville han have bemærket det længe inden han kom så tæt på. Men der havde været én der for nyligt, eller også var det et sted som en krofatter besøgte ofte.

Fornemmelsen af at være en nær en kro var ikke blot svag, men anderledes end Egon var vant til. En kro føles som "hjem", som "kaminild", som "gæster" og

“hygge”. Som et sted der er elsket. Hver kro har sin egen aura, der tager form fra bygningen selv, blandet med auraen af krofatteren der ejer den.

Her var en aura der smagte af kro, men ikke af hjem. Et sted med gæster, men ingen hygge. Et sted der var ejet–men ikke elsket–af en krofatter.

Og så slog det Egon, hvad det var han så foran sig: en *smugkro!*

Mange en kromutter har skræmt sine børn med, at hvis de ikke opfører sig ordentlig, så vil de aldrig kunne få deres egen kro, og i stedet leve en kummerlig tilværelse med at drive smugkro. Efter egnsteater er det det mest skammelige en krofatter kan forestille sig. Smugkroer er noget mennesker driver; en krofatter eller kromutter ville vælge døden frem for et sådant liv.

Trods det, så kunne hytten her ikke være andet. Kasserne som mændende slæbte fra varevognen klirrede som flasker, auraen af krofatter var ikke til at tage fejl af, og den perverterede fornemmelse af glædesløs kro måtte være auraen fra en smugkro.

Var det kommet så vidt med nedlukningen af landets, at en krofatter var tyet til dette? Kunne nogen vitterligt være så desperat?

Alle landets kroer led, men Egon havde ikke forestillet sig at at det kunne drive nogen så langt ud. Var der andre krofætre i landet der var faldet så dybt? Var katastrofen så meget større end han havde forestillet sig?

Egon havde måske ønsket sig langt væk hele natten, hjem til den trygge havn in Herning, men som han lå der og sansede den fornedrelse og fordærv der emmede fra smugkroen, og følte sorg for den krofatter der havde følt sig tvunget ud i denne nedværdigelse, samlede hans vilje sig i en kerne af hårdhed han aldrig tidligere havde oplevet. Han *måtte* finde den skyldige. Hvem der end havde forårsaget dette, dette misfoster for af en kro, denne ydmygelse af en krofatter–og måske flere riget over–*måtte* findes, *skulle* straffes. Og Egon var den der ville finde ham.

Den omsorg og medfølelse Egon havde for smugkroens ejer dalede dog drastisk da en stor skikkelse viste sig i døråbningen. Og da et “hey, se så li’ og få lidt

fart å!" kom som en mørk og hæs stemme fra skikkelsen faldt alle positive følelser bort.

Det var Den Store Mand med Den Mørke Stemme. Han var tydeligtvist vågnet igen, og når han ikke hade planer om at dræbe Egon, så så det ud til at han hjalp med at drive smugkro.

Måske var der andre krofætre og kromytre der havde hans sympati, for hvad de måtte gøre for at klare sig igennem situationen de uforårsaget var havnet i, men hvis Den Mørke Stemme var her, så var smugkroens ejer snarere skurk end offer.

Egons vilje til at fange og straffe den skyldige brændte stadig i ham som en uudtømmelig hævntørst. Men der var ikke længere nogen medfølelse, ingen sympati, ingen ynke.

Havde Egon været blot en lille smule modigere, eller en lille smule mere dumdristig, ville han have stormet smugkroen lige der. Kastet sig over alt og alle for at dræbe og destruere, for at udslette denne vederstyggelighed. Men han vidste så udemærket at han næppe ville nå frem til hytten før nogen havde skudt ham, og skulle han imod alle odds nå frem til mændene, så ville de enkeltvis og i særdeleshed i flok kunne tæske ham fordærvet før han fik et enkelt slag ind.

Så i stedet begyndte han langsomt og forsigtig at kravle baglæns imellem træerne, væk fra smugkroen.

Han kunne ikke klare smugkrobanden selv, så han måtte have hjælp. Han havde måske ikke opklaret hele sagen, men han havde da fundet den krofattermaskine der blev brugt til at lave dimmergøjere—omend han så også havde mistet den igen da han var blevet kidnappet. Og han havde fundet smugkroen, og auraen i den burde være nok til at kunne identificere den skyldige krofatter. Hvis han kontaktede Rådet, så ville de sende hjælp, og Rådsmedlemmer, de var ikke til at spøge med.

Hvis man ellers så bort fra Egon, og det gjorde han selv.

Det satte ham desværre tilbage i den situation han havde været før at han fandt smugkroen, og som han havde været i hele natten: på flugt og fortabt i en ukendt skov. Nu var der bare, som ekstra kulør, et ukendt antal mænd der ville ham til livs få hundrede metre fra ham.

Men nu var det blevet lyst, og det ville hjælpe Egon med at finde rundt. Selvfølgelig ville det også være nemmere for slynglerne at se ham, men hvis ikke han lavede bommerten med at efterlade tydelige fodspor, så regnede han ikke med at de ville opdage ham. Med mindre der kom en krofatter forbi, så følte Egon sig sikker nok på at han kunne holde sig skjult.

Så da han var kravlet tilbage vejen sneg han sig frem langs den, til en lille sidevej der førte ned til smugkroen. Der kunne han se hjulsporene fra varevognen, og retningen vognen var kommet fra. Der var en god chance for at sporene ville lede tilbage til civilisationen, så det var Egons bedste bud at følge dem.

Mændene var stadig igang med at slæbe kasser ind i hytten for enden af sidevejen, så Egon burde kunne snige sig forbi uden at blive set, og så ellers sætte i galop ned ad vejen. Men netop som han skulle til at gøre det, følte han en ny aura bag sig.

Han snurrede rundt, og et godt stykke længere nede af skovvejen kom en mand løbende imod ham. Manden vinkede arrigt mod Egon, men det var ikke det som Egon fokuserede på. Det var den stærke aura af en krofatter. En aura der mindede om den svagere der kom fra smugkroen. Hvis smugkroen bar en skygge af en krofatter aura, så var det den faktiske krofatter der kom løbende imod ham.

Egon tog benene på nakken. Ikke bogstaveligt, for det kan krofætre ikke, men han løb. Den aktuelle panik trumfede nattens træthed, og Egon spænedes afsted.

Der var ingen støj bag ham. Ingen lyd af en varevognsmotor der blev tændt, ingen tramp af store mænd i løb, intet. Efter et minut eller to turde Egon kikke sig over skulderen, og der var ingen efter ham. Han var alene på vejen.

Måske havde krofatteren sat sin bande til at rømme smugkroen i stedet for at sætte efter Egon, men det ville være formålsløst. Selv hvis de tømte den fuldstændig, selv hvis de brændte den ned til grunde, ville auraen stadig hænge ved i mange dage.

Auraen fra en kro hænger ved i mange år, og selv om en smugkrog blot er en sørgelig skygge af en rigtig kro, så ville auraen ikke forsvinde foreløbig. Den ville være der, når Rådet fandt stedet, og auraen ville identificere krofatteren.

Det bedste skurken kunne gøre var at skaffe Egon af vejen, så Rådet ikke fandt smugkroen. Men de havde ikke sat efter Egon—ikke at han klagede.

Måske havde krofatteren indset at Rådet også ville komme og snuse rundt hvis Egon forsvandt på en mission. Måske ville han forsøge at flygte, nu hvor han indså at Egon havde afsløret ham.

Egon var bare glad for at det så ud til at han ikke var i umiddelbar fare.

Han satte dog ikke farten ned. Der var ingen grund til at udfordre skæbnen nu.

Han fortsatte ned ad vejen, og inden længe begyndte det at tynde ud i træerne, og snart derefter nåede han skovbrynet. Vejen fortsatte, og det gjorde Egon også. I det fjerne så han Hammel, og ud fra Hammel, kørende i retning mod Egon, så han Flemmings bil.

Egon var reddet.

Rådet kommer til undsætning

Egon løb imod bilen mens han vinkede med begge arme efter bedste evne.

Bilen satte farten op og kørte ham imøde.

Da den kom nærmere så Egon at der var to mænd i bilen, Flemming og en tyk mand han ikke havde set før. Samtidig mærkede han en krofatteraura ud over Flemmings.

Det var usædvanligt i sig selv at en krofatter ville køre rundt med en anden, men ikke foruroligende. Landet var i en uvant tilstand, med sygdommen der hærgede og lukkede kroer overalt, og krofætre hjælper hinanden når situationen bliver tilstrækkelig desperat.

Hvad der derimod *var* foruroligende var den aura Egon fornemmede. Den aura var nemlig meget lig hvad han havde følt ved smugkroen, og lig den krofatter han havde flygtet fra.

Kunne hans forfølger havde nået frem til Flemming i den tid det havde taget Egon at komme ud af skoven? Det virkede ikke sandsynligt. Men det var hvad auraen føltes som!

Egon standsede op. Han havde ikke længere lyst til at nå frem til bilen, men bilen havde ikke samme betænkning ved det, og fortsatte frem imod ham. Efter ganske få minutter nåede den frem, og Flemming trillede frem og standsede ved siden af Egon.

“Egon! Hvor er det godt vi fandt dig. Vi har ledt efter dig hele natten.”

Egon kikkede fra Flemming og over på den fremmede krofatter og så tilbage igen.

“Er du okay?“, spurte Flemming. “Du ser lidt medtaget ud. Hop ind, og lad os få dig til Pøt Mølle og få dig vasket og varmet op.”

Egon blev stående. Der var ingen tvivl om at den anden krofatter aura var meget lig den han havde følt før.

“Det her er Emil fra Bakkekroen,” fortsatte Flemming og pegede på den anden krofatter. “Han har hjulpet med at lede efter dig. Hop nu ind så vi kan komme tilbage. Rådet kommer snart, og vi skal være tilbage når de ankommer.”

Rådet? Var Rådet på vej?

Det glædede Egon at høre, og hvis Flemming havde tilkaldt Rådet, så var alt nok blive godt. Selv hvis der sad en krofatter med en mistænkelig aura ved siden af Flemming.

Egon satte sig ind på bagsædet af bilen uden at sige noget. De andre to lod sig ikke bide mærke i det.

“Der er godt nyt“, sagde Flemming mens han vendte bilen og pegede den tilbage imod Pøt Mølle. “Ja, eller, måske knap så godt nyt for dig, Emil, selvfølgelig...”

Egon kunne ikke se den anden krofatters ansigt fra bagsædet, men han kunne se at hans skuldre sank sammen.

“Emil her, ser du, har løst mysteriet. Vi ved hvem der har skabt dimmergøjerne, og Rådet er på vej for at arrestere ham.”

“Hvem?”

Egon syntes at det var på tide at han sagde et eller andet også.

“Min far“, sagde den anden krofatter.

De to ord forlod ikke villigt hans læber. Det var en stille og grådkvalt stemme, og det var kun fordi Egon havde en krofatters hørelse at han fangede ordene på bagsædet.

“Jeg fandt ud af det i aftes...”

Flemming, der fornemmede at det ville blive en meget lang fortælling hvis den skulle foregå i Emils tempo—meget længere end køreturen ville være i hvert fald—

tog over, og mens de kørte tilbage til Flemmings kro, varme og sikkerhed, fik Egon den korte version af hvad de andre to havde bedrevet natten igennem.

Da Egon ikke var vendt tilbage efter han var gået ud for at undersøge kælderen under Hammel Neurocenter, og det efterhånden var blevet et godt stykke over midnat, havde Flemming kørt ind til Neurocentret for at se hvad der var blevet af ham.

Der var ingen spor efter Egon der–de der havde været der var for længst blevet dækket af sneen–og ingen havde reageret da Flemming havde banket på den skjulte dør.

Det gav Flemming tilstrækkelig grund til at mistænke at Egon var kommet i vanskeligheder–hvad han jo også var. Da hele sagen var ganske alvorlig, fandt Flemming det bedst at informere Rådet om hvad der var sket. Hvad de havde fundet ud af omkring dimmergøjerne, den mulige forbindelse til Agnes kælder, og omkring Egons forsvinden.

Han havde derfor kørt tilbage til Pøt Mølle og ringet til Overkrofatter Uffe, der godt nok ikke brød sig om at blive vækket midt om natte, men der medgav at det var en alvorlig situation og at Rådet hellere måtte komme til Hammel og se på sagen. Uffe ville derfor samle de fra Rådet han kunne få fat i, og som kunne være i Hammel næste morgen.

Flemming, der var bekymret over hvad der kunne ske med Egon inden Rådet ankom, kørte så ud i natten igen, for at lede. Ikke at han vidste hvor han skulle lede, eller hvad han skulle lede efter, men som mange nok kender fra sig selv, så føles det nogen gange bedre at gøre *noget*, selv om det ikke rigtig nytter, frem for at gøre intet.

På mirakuløs vis havde det så nyttet noget alligevel. På landevejen, ikke så langt fra Bakkekroen, havde han set Emil gå i vejkanten. Emil var søn af krofatter Otto, der ejede Bakkekroen, og omend de ikke kendte hinanden godt, så kendte Flemming da til ham, så han havde stoppet for at se hvad Emil havde gang i.

Der, midt på vejen, i natten og i sneen havde Emil brudt sammen og det havde taget en rum tid for Flemming at berolige Emil, men langt om længe kom historien frem.

Emil var blevet vækket tidligere på natten ved at kroens dør var smækket i. Han var stået op for at se hvad der var på færde, og havde set sin far stige ind i en varevogn og køre bort.

Det var ganske ulig Emils far at luske rundt om natten, så Emil var blevet nysgerrig. Normalt ville han aldrig snage i andres ting, det svor han, men lige i denne situation kunne han ikke dy sig.

Så han var gået ind på sin fars arbejdsværelse for at se hvad han arbejdede med for tiden, og måske der få et hint om hvad der foregik.

Der havde han fået sit unge livs største chok.

Emil vidste egentlig godt at kroen ikke kørte specielt godt, men ifølge hans fars regnskab var det klart at den kørte overordentligt ringe. Faktisk var Bakkekroen på bankerottens rand.

Men i regnskabet var indført indtægter fra Statens hjælpepakke, og med disse ville kroen lige kunne klare sig. Det besynderlige var, at de beregninger var lavet før der var nogen hjælpepakke—ja før der var nogen pandemi overhovedet!

Hvordan kunne Emils far have indberegnet en hjælpepakke i regnskabet, før der var nogen sygdom og nogen hjælpepakke? Det blev klart da Emil læste videre. For i hans fars papirer lå arbejdstegninger til en dimmergøjmaskine, og flere udkast til den genetiske kode for dimmergøjere.

Det stod krystalt klart for Emil, at hans far havde skabt en sygdom, og sluppet den løs på hele verden, i et desperat forsøg på at redde Bakkekroens økonomi.

Emil forstod godt at desperation kan føre til overilede handlinger, og enhver krofatter ville have sympati for at gå overordentlig langt for at redde en kro, men dette var alligevel for meget.

Så Emil var gået ud i natten for at lede efter sin far, og det var der han havde mødt Flemming.

Fra bilen havde de ringet til Overkrofatter Uffe igen, og opdateret ham omkring tingenes tilstand. Uffe havde, nok engang, garanteret at Rådet ville være i Hammel tidligt næste morgen.

Så havde de fortsat Flemmings søgen efter Egon.

Flemming afsluttede sin beretning idet de rullede ind på gårdspladsen ved Pøt Mølle. Der, i midten af gårdspladsen, holdt en minibuss parkeret, og omkring minibusen stod to kromytter og tre krofætre. Uffe var en af dem, og han vinkede dem over til sig.

“Ohøj! Jeg ser at I har fundet unge Egon. De må være Flemming,” sagde han og pegede rigtigt nok på Flemming, “og så må De være Emil.”

Hans brug af udelukkelsesmetoden var korrekt, og både Flemming og Emil nikkede. Egon smilede akavet og gav et lille vink til Uffe og de andre fra Rådet.

“Er der noget mere nyt? Ud over at Egon er i god behold,” han smilede til Egon, “hvad vi naturligvis er meget glade for.”

De fremmødte fra Rådet så ikke ekstatiske ud over at Egon var fundet uskadt, men det så heller ikke ud til at nogen havde noget i mod det.

“Er der også nyt omkring krofatter Otto?”

Emil rystede på hovedet. Han havde allerede fortalt alt hvad han vidste om sin fars ageren i sagen.

“Men jeg har fundet en smugkro”, sagde Egon så, “og jeg tror at jeg så Krofatter Otto der.”

Det rystede hele forsamlingen, selv Flemming og Emil der heller ikke havde hørt Egons beretning endnu, da hele køreturen tilbage var gået med deres egne oplevelser i løbet af natten.

“Hvadbehager?” råbte Uffe. “En smugkro? Er De sikker?”

Egon nikkede.

“Ude i skoven, ikke så langt herfra. Jeg kom forbi den da jeg var på flugt fra de slyngler der ville slå mig ihjel. Altså, den ene af dem der ville slå mig ihjel, den anden slap mig jo fri, men så kom jeg forbi...”

Han kunne se at han havde tabt sit publikum. Måske var præsentationen også lidt rodet.

“Stop, unge Egon. Tag en dyb indånding, og fortæl os så hele historien. Krofatter Flemming, De har sikkert en bitter som De kan servere imens vi hører Egons historie?”

Det havde Flemming, og omend han gerne ville lytte med, så gik han ind og hentede en flaske og en bakke glas imens Egon begyndte sin beretning. Selv om der egentlig ikke var sket så forfærdelig meget, når alt kommer til alt, så tog det et godt stykke tid for Egon at komme igennem det hele, og Flemming fik det meste af fortællingen med alligevel.

Der havde været bekymrede miner da Egon fortalte om sine oplevelser i bagagerummet, og om den store mand der ville skyde ham, men det var smugkroen der gjorde det største indtryk. Det var nærmest utænkeligt at en krofatter ville gøre noget så vederstyggeligt. Selv for en krofatter der var i stand til at slå millioner af mennesker ihjel for at få en hjælpepakke.

“Han er jo et monster!” udbrød en af de to kromytter da Egon afsluttede sin beretning.

“Ja,” sagde Uffe, “og et monster vi må og skal fange og uskadeliggøre før at han gør mere skade.”

Uffe kikkede over på Emil, der stod lidt derfra og stirrede ned i jorden.

“Ja, jeg ved det godt...”, sagde Emil sagte, “men det er jo min far...”

“Ja,” sagde Uffe i en tone han måske håbede var medfølelende, men ikke rigtig var det.

“Kom, vi deler os i to,” fortsatte han. “Et hold kører til Bakkekroen og under søger den, og det andet, ledet af mig selv”—her smilede han, for han kunne godt lide at være den der bestemmer—“kører med Egon ud og finder smugkroen.”

Egon var ikke vild med at skulle tilbage til det sted, men da han var den eneste der vidste hvor smugkroen lå, så måtte han jo være den der viste vej.

Han nikkede, og prøvede at se handlekraftig og modig ud.

“Må-...måske kan jeg prøve at ringe til ham? Se om han vil melde sig? Så han ikke behøver at komme til skade...”

Gruppen vente sig som enhed imod Emil, der havde foreslået denne utraditionelle strategi.

“Jeg mener, han er min far... og måske kan jeg tale ham til fornuft! Jeg er bange for hvad han ellers kan finde på...”

Det lød sådan set fornuftigt nok, og specielt fra en så ung at han ikke engang har sin egen kro endnu. Så der var ikke nogen i gruppen der havde noget argument imod det. Det var bare en uvandt strategi. Når krofolk endelig tager sig sammen og skrider til handling, så plejer den handling at være mindre subtil. Mere vold og magt, og mindre snak og overtalelse.

“Jo, det kan jo ikke skade,” sagde Uffe så. Da ingen af de andre havde noget bedre at sige, tav de.

“Gå ind i krostuen og ring. Imens gør vi os klar til at køre ud at finde ham, ifald du ikke har held med foretagendet.”

Emil gik ind i Pøt Mølle, og de andre begyndte at planlægge eftersøgningen efter Krofatter Otto. Planen blev at Emil, Flemming og to fra Rådet skulle tage Flemmings bil til Bakkekroen. Resten skulle tage Rådets minibus ud til smugkroen. Det var den største gruppe, men smugkroen var sikkert også det farligste sted, så det gav god mening mente de alle. Da specielt de der var i den store gruppe.

Emil kom tilbage ud på gårdspladsen, og tåre trillede ned af hans buttede kinder.

“Han er ikke til at snakke med. ‘I tager mig aldrig levende’, sagde han. Lov mig at vi gør? Lov mig at I ikke slår min far ihjel!”

De havde naturligvis alle ondt af Emil, men flere af krofætrene tænkte ved sig selv, at det måske var den bedste løsning på problemet med en krofatter der driver smugkro.

Egon var forbløffende nok ikke nær så morderisk i sine tanker, på trods af at Krofatter Otto næsten havde fået ham slået ihjel. Det skyldtes måske træthed, men kan også meget vel være fordi Egon så sjældent ønskede nogen anden død.

“Vi skal gøre vores bedste. Men han *må* stoppes. Det forstår du vel?” sagde Uffe, og steg ind på føresædet af minibussen.

Ingen af de andre sagde noget, og flokken begyndte at fordele sig på henholdsvis Flemmings bil og minibussen. Emil var den sidste til at finde sin plads, på bagsædet af Flemmings bil.

Først kørte Flemming ud ad af gårdspladsen, og så minibussen. Uffe kørte og Egon viste vej. Ud i skoven; ud til smugkroen.

Opgøret

Da de stadigvæk var langt fra skovbrynet kunne Uffe og Egon gennem forrude se en stor søjle af røg stige op fra et sted inde i skoven.

Uffe satte farten op, og halvt guided af røgen og halvt af Egon kørte han minibusen så hurtigt han kunne ind i og igennem skoven.

Snart kunne de se mere end røg. Der var flammer mellem træerne længere fremme, og da det ikke just var vejr eller season for skovbrande måtte det være smugkroen der nu stod i brand.

Og det var det. Ganske kort tid efter de så flammerne genkendte Egon den sidevej der førte ind til smugkroen, og Uffe svingede ned af den i høj fart, og standsede så med hvinene dæk i lysningen hvor smugkroen havde ligget natten i forvejen, men hvor der nu kun var et imponerende stort bål.

Auraen alle i bussen følte var dog ikke til at tage fejl af. En følelse af råddenskab og fordærv, blandet med fornemmelsen af en kro hvor man ikke var velkommen, hvor faktisk ingen var. Igennem denne syge atmosfære løb en aura meget lig Emils, der måtte tilhøre hans far, Krofatter Otto. Beslægtede krofolk har ofte en aura der ligner hinanden, og for at en aura kunne være så lig Emils, så måtte det være en nær slægtning.

Uffe sprang op, og ud af bussen, som havde han opfattet noget som Egon endnu ikke havde set.

Da Egon sad i vejen for at de andre i bussen kunne komme ud, så steg han også ud, og efter ham fulgte krofatter og kromutter på tur.

Uden for bussen kunne Egon også mærke at der var noget i auraen der ikke bare var smugkroen. En slags bevægelse. Noget levende. Men i det inferno der engang havde været smugkroen kunne intet længere være i live...

“Der,” skreg Uffe og pegede.

Før Egon nåede at reagere var både Uffe og alle de andre fra Rådet i løb.

Egon besluttede sig for at løbe i samme retning som de andre, men det tog ham flere sekunder før han opdagede hvad de løb efter. Der, i træerne i kanten af lysningen, stod en mand. Og nu hvor han havde opfattet han, så kunne han også mærke hans aura.

Normalt kan en krofatter ikke skjule sin aura fra andre krofætre, men manden i træerne havde en aura så lig smugkroens at den havde været helt skjult for Egon. For de andre Rådsmedlemmer havde den været knap så skjult, for de var mere erfarne krofolk.

Det måtte være Krofatter Otto.

Rådet fik han hurtigt omringet, for Otto gjorde ikke noget forsøg på at slippe væk. Og på trods af at flere af Rådsmedlemmerne var i slagsmålshumør efter at have følt smugkroen, så blev der heller ikke noget af det, for Otto løftede hænderne over hovedet, kikkede ned i jorden, og gjorde så ellers ikke mere.

Det skabte lidt forvirring, at manden overgav sig så let. På de fleste virkede det som om at ingen havde overvejet hvordan man skulle håndtere situationen når man fanger en krofatter uden at slå ham ned først.

Uffe tog dog hurtigt initiativet og fik dirigeret de andre igennem processen. Otto blev lagt i håndjern–specieltfremstillede til at holde en krofatter fanget–og sat på bagerste række i minibussen, med en vagt på hver side. På intet tidspunkt sagde han et ord.

“Nå! Hmm... ja...” sagde Uffe, der var lige så overrasket over hvor nemt det var gået, “der er vel ikke mere at gøre her, og så kan vi vel lige så godt køre til Bakkekroen og hente de andre. Ja, og så få ham her sat i kachotten bagefter!”

Med Uffe bag rettet satte gruppen af krofolk således retning mod Bakkekroen.

Bakkekroen lå på toppen af en bakke, med vejen på den ene side, og en mindre skov på den anden. Skoven strakte sig fra kroen på toppen af bakken og ned

mod en å der løb igennem landskabet, som havde den ikke ænset hvor koldt det var, og at vandet retteligt burde være is.

Det var et ganske idylisk sted, og der var ikke én i minibussen der ikke undrede sig over hvorledes det kunne lade sig gøre at køre sådan en kro med underskud.

Nuvel, med monsteret Otto af vejen, så kunne unge Emil sikkert få rettet bod på det.

Flemmings bil holdt foran kroens hoveddør, og Uffe parkerede minibussen i forlængelse af den.

Egon blev sendt ind for at hente de andre. Nu hvor Krofatter Otto var pågrebet var det ikke magtpåliggende at undersøge selve kroen. Sammenfaldet mellem smugkroens og Ottos aura var nok til at fjerne enhver tvivl om hans skyld, og de kunne altid få yderligere bevismateriale fra Emil senere. Det vigtigste lige nu, det var at få Otto sendt til krofolkets fængsel på Lindholm.

Så Egon bankede på kroens hoveddør og gik ind. Det ville være overordentligt uhøfligt for en krofatter blot at gå ind i en fremmed kro, men da den rigtige krofatter sad fanget på minibussens bagsæde, vidste Egon ikke hvad den rette protokol var, og dette var hvad han kunne finde på.

Inde i krostuen stod Flemming, Emil, og de to andre rundt om et bord, hvor Emil var ved at gennemgå nogle arbejdstegninger. Det var formentlig nogle af de tegninger han havde fundet i Ottos arbejdsværelse natten før. På bordet stod også den kasse som Egon havde fundet i Agnes kælder. Dimmergøjmaskinen.

Hvis auraen ikke allerede havde dømt Otto, så var der her så rigeligt af beviser på hans skyld her.

Krofætrene ved bordet vendte alle blikket mod Egon da han kom ind af døren.

“Fandt I smugkroen?” spurgte Flemming.

“Den stod i flammer. Men vi fangede Krofatter Otto.”

Emil sank ned på en stol og dækkede ansigtet i sine hænder. De andre satte i løb imod døren, på nær en kromutter der først klappede Emil på skuldrene og så løb imod døren.

Egon blev stående lidt. Emil var begyndt at hulke så det meste af hans overkrop rystede—og det var meget overkrop at ryste på den tykke lille mand.

Da Egon aldrig havde været god til at håndtere den slags situationer stod han blot frosset der for en stund, og stak så også af igennem døren. Han var ikke stolt af det, men vidste omvendt ikke hvad han skulle gøre for at hjælpe situation, og var ikke sikker på om det ville være bedre at gøre Emil selvskab end at give ham fred.

Foran kroen var Uffe ved at berette om den brændende smugkro og tilfangetagelsen af Otto til de krofolk der ikke selv havde været med. Fortællingen havde mere drama, mod og mandshjerte end Egon huskede, men i det store hele holdt Uffe sig tæt på sandheden.

Efter Uffes beretning, og efter at alle interesserede krofolk havde været henne og stirre gennem ruden indtil Otto der sad lænket der, gennede Uffe dem ind i minibussen.

“Godt arbejde, Egon,” sagde han, inden halv selv steg ind. “Vi får sendt Otto til Lindholm, hvor han kan bøde for sine misgerninger. Jeg regner med at De sender mig en fuld rapport om dine undersøgelse inden for de næste par dage.”

Og med det steg Uffe som den sidste ind i minibussen, og Råd og Otto kørte bort.

Tilbage på vejen foran Bakkekroen stod kun Flemming og Egon.

“Nå, ja... det var vel det,” sagde Flemming og gik hen til sin bil. “Kom, jeg giver en øl tilbage på Pøt Mølle.”

Egon gik over til passagersiden af bilen og satte sig ind.

De talte ikke på vejen tilbage til Pøt Mølle. De havde ikke så meget mere at sige. Det havde været en dramatisk nat og en dramatisk dag, men nu var smugkroen brændt, skurken var fanget, og omend sygdommen og nedlukningen stadig

plagede landet, så var dimmergøjmaskinen ude af spillet, så menneskene ville nok hurtigt få styr på det pjat. De to krofætre havde gjort hvad de skulle, og der var ikke mere at sige til den sag. Så det gjorde de ikke.

Og dog. Egon havde det stadigvæk dårligt med at efterlade Emil alene på Bakkekroen.

Der er ikke noget unormalt i at en krofatter er alene. Det er en naturlig tilstand for dem, når man ser bort fra de gæster de har, og det gør krofætre som oftest. Det var ikke det. Men Emil havde lige mistet sin far, i en skandale som folk ville tale om de næste hundrede år. Og han var åbenlyst ulykkelig. Alligevel havde de bare efterladt ham der.

Da de rullede ind på gårdspladsen ved Pøt Mølle havde Egon besluttet sig.

“Jeg tror godt at jeg vil springe den øl over... jeg tager tilbage og ser til Emil.”

Flemming nikkede og parkerede bilen. Om han forstod hvorfor Egon ville tilbage ved jeg ikke—jeg kender ikke Flemming så godt som Egon—men han sagde ikke noget til det, og spurgte ikke ind til grunden. Han steg bare ud af bilen, nikkede igen, og da Egon satte sig ind i Det Hvide Lyn og kørte tilbage, vinkede han.

Bakkekroen så ud som tidligere, da Egon parkerede ved den, men hvorfor skulle den ikke det, når han nu havde været væk mindre end en halv time?

Som tidligere, da han stadig ikke havde regnet protokollen ud, bankkede han et par gange på døren og lukkede sig så selv ind. Det vidste sig desværre at være en fejl.

Emil sad stadig ved bordet midt i rummet, men så ikke længere bedrøvet ud. Faktisk så han overordentligt glad ud. Egon havde dog ikke meget tid til at studere Emil, for den anden mand der sad ved bordet tog hele hans opmærksomhed. Det var nemlig Den Store Mand med Den Mørke Stemme, der var ved at fortælle Emil noget.

"...var godt du ringede, så vi ha' tid til at tøm' smugkro'n inden de tosser kom..."

Emil og Den Store Mand vendte sig imod Egon som han kom ind.

Den Store Mand rejste sig.

"Hvad skal vi gøre ved ham der, chef?"

Egon nåede ikke at høre svaret, for han vendte fluks om og spænedede ud af døren.

Hvad end svaret var, så ville det ikke være noget godt.

Egon måtte væk. For hvad han var helt sikker på var at Den Store Mand og Emil ville komme efter ham. Måske kunne han løbe fra Emil, der ikke lignede den store sprinter, men han var langt fra så sikker på sine chancer imod Den Store Mand.

Der var næppe tid til at sætte sig ind i Det Hvide Lyn, og selv hvis der var, så var det en satsning at den ville starte i første forsøg.

Han kunne løbe ned ad vejen, men hvis Den Store Mand havde en pistol, og han var jo typen, så ville det være et problem. På vejen var der ikke nogen steder han kunne springe i skjul.

Så Egon løb rundt om kroen og ind i skoven der lå der. Så hurtigt som forsvarligt i en skov løb han imellem træer og over rødder ned ad bakken.

Bag sig hørte han tunge trin. Hvad værre var, de kom nærmere og nærmere.

"Der!" råbte Den Mørke Stemme bag ham.

BLAM!

Knaldet fra en pistol lød bag Egon. Foran ham eksploderede splinter ud fra et træ. De to ting var relaterede.

Egon spurtede så hurtigt han kunne.

BLAM!

Denne gang blev ingen træer ramt, men da Egon satte sin venstre fod ned gav benet efter, og han tumlede ned i skovbunden og rullede hårdt ind i et træ.

Han var blevet ramt, og det blødte kraftigt fra hans venstre læg.

Få sekunder efter stod Den Store Mand over ham, med pistolen rettet mod Egons hoved.

Ganske kort derefter kom Emil løbende, kraftigt prustende.

Han stoppede op ved siden af Den Store Mand, og hev efter vejret.

"Egon!" <prust>, "Du skulle bare" <prust> "blande dig til det sidste..." <prust>

"Hvorfor? Hvorfor gjorde du det?"

Egon havde forliget sig med tanken om at Krofatter Otto var skurken i alt det her. At se Emil sammen med Den Store Mand tydede på noget andet, men Egons hjerne havde ikke haft tid til at bearbejde det endnu.

"Hold op, Egon. Du er ikke så dum som du ser ud til!"

Det var Egon faktisk, men det var hverken tiden eller stedet til at tage den diskussion.

"Min var var ved at køre Bakkekroen i sænk, men med en hjælpepakke kunne den overleve til lidt endnu, og jeg ville have tid til at få den taget af hans hænder så jeg kunne blive krofatter i stedet for ham."

Emil slog et stort smil op på sit imponerende store ansigt.

“Men det virkede bedre end jeg havde forestillet mig. Med al konkurrencen fejret af vejen ville det være en skam ikke også at tjene lidt ekstra på det. Så jeg lavede mig en ekstra kro, der kunne være helt min egen.”

“Men det var jo en *smugkro!*”

“En kro er en kro. Og det var min.”

“Og du fik din far sat i Lindholmfængslet!”

“Ha, ja. Jeg vidste at han ville tage skylden for at redde mig. Gamle idiot. Han praktisk talt gav mig Bakkekroen.”

“Du er et *monster*, Emil!”

“Hvad jeg er, er træt af denne samtale.”

“Ska’ jeg nakke ham, chef?” spurgte Den Store Mand.

Emil nåede ikke at svare før en enorm sort kat sprang ud af skoven og begravede sine klør i Emils ryg. Han skreg af smerte, mens katten gravede store dybe flænger i hans flæsk.

Den Store Mand svingede pistolen rundt, for at rette den imod Portner Jørgens kat i stedet for Egon.

Begge krofætre skreg “NEJ!” et brøksekund inden han trak på aftrækkeren. Men det var for sent. Den Store Mand havde skudt portnerens kat, der rullede af Emils ryg og ned i sneen, hvor den lå stille.

“Idiot! Hvad har du gjort?” brølte Emil.

Egon sagde ikke noget. Han stirrede blot i chock på katten. Til sin lettelse så han at den stadig trak vejret, omend anstrengt.

“Det er bare en kat,” sagde Den Store Mand.

“BARE en kat? Det er PORTNERENS kat!”

“Og hvad så?”

Ja hvad så? Det fandt Den Store Mand ud af i samme sekund, da en blå kansasklædt arm greb ham i nakken bagfra, og løftede ham op i stærkt arm.

Den Store Mand sprællede det bedste han kunne, men hvis en portner holder dig op i nakke, så er der ikke meget at gøre. Hvis den portner er vred, så har du et problem.

Portner Jørgen så meget vred ud. Han greb Den Store Mands venstre arm, og uden nogen tøven flåede han den af.

Blod eksploderede ud af stumpen der før havde holdt en arm, og farvede sneen mørkerød.

Så greb han det venstre ben, og med samme lette grusomhed flåede han også dette af.

Emil, der havde frosset ved synet af Portner Jørgen tæde igen ved den anden amputation. Han snurrede omkring sig selv og satte i løb.

Portneren knækkede Den Store Mands hals og smed liget næsten tyve meter gennem luften så det landede i åen for enden af bakken. Så satte han i løb efter Emil.

Egon kunne ikke flygte med skudhullet i sit ben. Med en rasende portner i skoven, som garanteret ville vende tilbage efter ham, når han havde taget sig af Emil, så var han så godt som død.

Det gav ham en form for ro at vide, at dette var enden på historien. Han lagde sig tilbage i sneen og ventede på sin skæbne.

Så kom der en jamren fra katten. Han så over på den. Den var vågen. Den kunne ikke rejse sig, mens dens øjne stirrede på Egon.

Han kravlede over til den. Hvis dette var hans sidste stund på jorden, så ville han bruge den til at trøste den stakkels kat.

Han strakte sin hånd ud, og aede den forsigtigt på hovedet, langt fra skudhullet i dens side.

Den mjavede. Så lukkede den øjnene og lagde hovedet mod Egons hånd.

Egon bemærkede at han lå i skyggen. Det havde han ikke gjort for et sekund siden. Han kikkede sig over skulderen, og der stod Portner Jørgen bøjet over ham. Portneren smed en meget død Emil fra sig.

“Du er god nok, Egon,” sagde Portner Jørgen. “Og du er heldig at jeg var ude for at lede efter dig. Du har glemt at levere nøglen tilbage, som vi aftalte.”

Portneren samlede Emils lig og og kastede det efter Den Store Mands ned i åen. Så samlede han forsigtigt sin kat op i favnen.

“Jeg får Krofatter Flemming til at hente dig. Han skal nok få dig lappet sammen. Men kom og snak med mig i morgen!”

Portner Jørgen gik, og efterlod Egon i skovbunden. Der lå han indtil Flemming fandt ham en lille time senere.

Afsked med Hammel

Det var midt på eftermiddagen næste dag, at Egon vågnede ved at det bankede på døren.

Flemming havde kørt ham tilbage til Pøt Mølle, og givet han en helende bryg han havde udviklet flere år tilbage. Krofætres medicinske viden overstiger langt menneskers, og også de fleste mytiske væsners, med portnere, engle og langturschauffører som mulige undtagelser. Den er som oftest brygbaseret, og det var Flemmings også.

Byggen kunne ikke fjerne kuglen, så det havde Flemming gjort med en brødkniv. Det huskede Egon heldigvist ikke, for han var bedøvet af bryggen mens Flemming opererede, forbandt såret, og lagde Egon i seng.

Det var dog stadig bryggen der havde gjort den store del af arbejdet. Mens Flemming havde ringet rundt for at informere Rådet om den nyeste udvikling i sagen, og mens Egon bare lå og sov, havde bryggen gendannet blodkar, vævet muskelvæv sammen ingen, og efterladt Egons venstre lægmuskel i bedre tilstand end den havde været i mange år. Kunne muskler føle misundelse, så ville Egons højre læg ganske give have gjort det.

Det bankede igen på døren.

“Mjæ?”

Egon var sjældent velformuleret, men særligt slemt var det når han lige var blevet vækket.

Flemming stak hovedet ind ad døren.

“Egon, der er nogen der gerne vil se dig.”

Så forsvandt Flemmings hovede ud af døren igen.

Egon kunne høre Flemmings trin ned ad gangen. Fra krostuen længere væk kunne han høre stemmer.

Han stod op af sengen og kikkede sig omkring efter noget tøj at tage på. Bukserne fra dagen før var ødelagte, og Flemming havde klippet det ene ben i stykker og bagefter–fornuftigt nok–smidt dem ud. Så de var der ikke. Det var Egons trøje og sweater heller ikke. Men på en stol i hjørnet havde Flemming lagt en højrød joggingdragt frem, så i mangel af bedre tog Egon dén på, og gik så mod krostuen. Der fandt han Overkrofatter Uffe og Krofatter Otto siddende ved et bord mit i rummet. Flemming kom ud af køkkenet med en bakke der bugnede af smørrebrød.

“Nu hvor du er oppe, så er vi vel klar til at spise frokost”, sagde han til Egon.

“En meget sen frokost,” mumlede Uffe, der havde været sulten længe, og på en sulten mave sidder der som bekendt et arrigt hoved.

Egon satte sig ved bordet, ved siden af Uffe. Flemming satte sig overfor Egon, og derved ved siden af Otto.

“Egon,” sagde Uffe og langede ud efter et stykke med roastbeef, “vi har hørt fra Flemming der har hørt fra Portner Jørgen hvad der er sket, men vi vil gerne have en førstehånds beretning.”

“Er det sandt at portneren har dræbt Emil”, spurte Otto. Hans øjne virkede lidt fugtige, men i situationen var det forståeligt.

Så mens krofætrene arbejdede sig igennem Flemmings fremragende smørrebrød fortalte Egon alt om dagen før. Om at finde Emil sammen med Den Store Mand, om flugten gennem skoven, nærdødsoplevelsen der blev ved nær på grunde af portnerens kat.

Han fortalte om Den Store Mand der skød katten. Her krympede alle krofætrene sig i forfærdelse. Egon havde set det, og de andre tre havde hørt om det tidligere, men selv ved gentagelsen var det ubegribeligt at nogen kunne gøre noget så forfærdende farligt som at skyde en portners kat.

Han fortalte om Portner Jørgens hævn, og Otto blev meget mut da han fortalte om Emils endeligt. De var alle enige om, at Egon havde været usædvanlig heldig ved ikke også at blive dræbt af portneren. Godt nok var Egon uskyldig i at katten blev skudt, men det er ikke altid at vrede portnere skelner imellem skyldig og uskyldig. Hvis han ikke havde stoppet med Emil, så kunne Portner Jørgen som sådan have gået efter alle krofætre og mytre i hele Hammel. Hvis ikke hele landet.

At Portner Jørgen havde valgt at redde Egon i stedet for at rive ham midt over, lod Uffe de andre krofætre forstå, var usædvanligt, og noget de alle kunne prise sig lykkelige over.

Det gjorde Egon bestemt.

Da Egon havde fortalt færdig var smørrebrødet væk. Uffe rejste sig fra bordet, takkede Flemming for maden og Egon for hans hårde arbejde, og sagde at nu ville han tage hjem. Han havde allerede været væk fra sin kro for længe, lod han dem forstå.

Egon, der havde været væk fra Hammerumherreds Kro længere end det, genkendte følelsen i sig selv.

Uffe gik, og de andre rejste sig fra bordet.

Otto gav Egon hånden og takkede ham for at få ham ud af Lindholm. I hans øjne kunne Egon se, at han også bebrejdede ham for Emils død. Egon følte medlidenhed med Otto. Otto som han havde flygtet fra i skoven og mistænkt som skurken, når han i virkeligheden bare havde villet jage Egon væk til sikkerhed, og redde sin søn fra Rådets hævn. Men Egon havde bestemt ikke ondt af Emil, der havde fået som fortjent.

Så gik Otto også.

Tilbage var nu blot Flemming og Egon.

“Nå, men...” sagde Egon.

“Ja...”, sagde Flemming.

De vidste ikke hvad de skulle sige. Et venskab mellem krofætre var uvant for dem begge.

Det blev et knus og ikke et håndtryk. Og det var så sandeligt noget.

Mere sagde de ikke, da Egon pakkede Det Hvide Lyn og kørte fra Pøt Mølle.

Der var én sidste ting Egon skulle, og så kunne han selv rejse hjem.

Han havde stadig Portner Jørgens nøgle. Jørgen havde sagt at han skulle komme forbi Neurocentret i dag, og det ville være topmålet af tåbelighed at forlade Hammel før han havde gjort det.

Egon ønskede allermest at flygte, tilbage til Herning hvor alt var godt og rart og sindsyge krofætre ikke prøver at få én skudt. Men en portner kan finde én hvor end man gemmer sig, og det ville ikke være en klog beslutning at stikke af.

Så Egon kørte til Hammel Neurocenter, gik om bag bygningen til den dør han havde brugt da han afleverede katten, og ringede på.

Klokken var ikke færdig med at ringe før døren gik op. Jørgen tog et skridt til siden og vinkede Egon ind.

Egon sank en klump. Han var lige blevet inviteret ind i en portners kælder. Han havde *aldrig* hørt om nogen der var vendt tilbage fra sådan én. Men han gik igennem døren.

Der var faktisk ret hyggeligt derinde.

Det lignede mest en slyngestue. Der var et poolbord og et lille barskab. På den ene væg hang et stort fladskærms-tv. På vægen overfor en dartskive.

Hvis hans skæbne var at skulle være indespærret her resten af sit liv, så kunne det være værre.

“Sæt dig ned,” sagde Portner Jørgen og pegede mod en lænestol.

Det var den ene af to lænestole. Mellem dem stod et lille bord. På bordet lå en Playstation controller.

Portner Jørgen gik over til barskabet og fandt to glas og hvad der lignede en flaske whiskey. Han satte glassene på bordet foran Egon og skænkede op. Så satte han sig selv i den anden stol.

“Hvordan har katten det?” spurgte Egon.

“Fluffy? Han har det fint. Der skal mere end en kugle til at stoppe ham. Han er ude at strejfe. Men jeg ved jo hvem jeg kan ringe til hvis jeg skal have nogen til at finde ham...”

“Ole Rottelokker?”

Portner Jørgen lo. Det var en skræmmende ting at se.

“Men vi to har jo også et udestående,” sagde portneren så, og så alvorlig ud.

Egon fiskede hurtigt nøglen op af lommen og rakte den over bordet.

“Tak. Men det er jo lidt for sent i forhold til hvad vi aftalte!”

Dette var hvad Egon havde frygtet allermest. Alle fortællinger han nogen sinde havde hørt om portnere fortalte, at aftaler dem holder man, og man gør det til tiden!

På den måde var portnere meget lige krofætre. Tingene skal gøres til tiden, og til tiden er fem minutter før.

“Men... der er jo formildende omstændigheder...”

Egon, der havde ventet det værste havde ikke ventet de ord.

“...og det var godt hvad du gjorde for Fluffy, derud i skoven...”

Egon følte at han også burde bidrage til samtalen, og bekræfte at han bestemt havde gjort noget godt der kunne mildne straffen. Men han var frosset og kunne ikke sige noget.

“...så skal vi ikke sige at du skylder mig en tjeneste, og så er det det?”

Egon nikkede. Det virkede som det rigtige at gøre.

Han havde aldrig ført hørt om nogen der skyldte en portner en tjeneste. Ville man havde noget af en portner, så arbejdede man for det før man fik fortjenesten.

At skylde en portner noget, det var højst usædvanligt. Men alternativet, skulle han spørger efter dør nummer to, var næppe et bedre valg.

Portner Jørgen samlede controlleren op fra bordet.

“Spiller du?”

Egon nikkede stadigvæk, på trods af at han aldrig havde spillet Playstation før i sit liv.

Det gjorde dog ikke noget. Portner Jørgen havde stor fornøjelse af at slå ham i alle de spil de prøvede over den næste time.

Til sidst måtte Egon dog sige stop. Hvis han skulle nå hjem til Herning i dag, så måtte han afsted.

Portner Jørgen fulgte ham ud af kælderen og over til De Hvide Lyn. Der gav de hinanden hånden.

Egon satte sig ind i bilen. Motoren startede i første forsøg. Han satte bilen i gear, rullede ud af Hammel og satte kurset vestpå. Ind i solnedgangen—metaforisk set. Hjem til Herning.